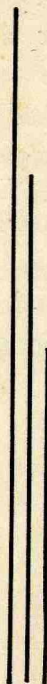

ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΟ

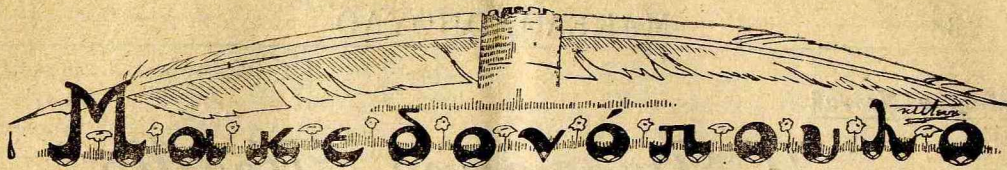
ΕΤΟΣ Γ.

—

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 9

ΕΚΔΟΣΗ "ΧΑΡΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ,"

ΕΤΟΣ Γ'

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1935

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 9)33

Ἀπὸ τὴν ὑπὸ ἐκδοσὶν συλλογὴν
« ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΛΑΟΥΤΟ »

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΟΥ

Μὲ φτερὰ ταξίδεψα
θαλασσοπουλιῶ
πάνω στὸν ἀκύμαντο
χάρτη τοῦ σχολειῶ.

Κάτω ἀπὸ τὸ χέρι μου
θάλασσες καὶ τόποι,
σὲ μιὰν ὥρα γύρισα
ὅλη τὴν Εὐρώπη!

Ποιὰ χώρα, κυττάξετε
φτάνει ὁμορφάδα
τὴ θαλασσογέννητη
χώρα μας Ἑλλάδα;

Σὲ ποιὰ χώρα, πῆτε μου,
τοῦ κυμάτου ἢ τρέλλα
πλέκει τὴν ἀτέλειωτη
τῶν γιᾶλῶν δαντέλλα;

Καὶ σὲ ποιὰ ἄλλα πέλαγα
βόσκουν σὰν ἀρνάκια
τοῦ Αἰγαίου τὰ κύματα
γύρω στὰ νησάκια;

Ψάχνοντας στὶς θάλασσες
στὶς στεριές, στοὺς πόλους,
ἕναν τόπο χώρισα
πρὸ ὁμορφον ἀπ' ὅλους.

Πουθενὰ δὲ στάθηκε
τόσο ἡ προσοχή μου,
ὅσο στὸ μικρούτσικο
γαλανὸ νησί μου!

Μὲ φτερὰ ταξίδεψα
θαλασσοπουλιῶ
πάνω στὸν ἀκύμαντο
χάρτη τοῦ σχολειῶ.

ΡΙΤΑ Ν. ΜΠΟΥΜΗ

Μαρίου Ντόναλ

Ἡ Δεσποινὶς Περίλλη

Μετάφρασις Ψ

Ὁ κ. Λαμπρόντ ἔμενε στὸ ἴδιο δρόμο μὲ μᾶς κοντὰ στὴ Μητρόπολι. Ὁ κῆπος του ἦταν πολὺ ιδιότροπος. Ὅταν πρωτομπήκα φοβήθηκα. Ἐμοιάζε σὰ νεκροταφεῖο. Δὲν εἶχε λουλούδια, μονάχα κάτι παρὰξένα γύψινα ζῶα, σώματα χωρὶς κεφάλια, χωρὶς χέρια, χωρὶς πόδια, ἀλλὰ καὶ κεφάλια, χέρια πόδια μόνα τους, διχωμένα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Ἦταν τὰ ἔργα τῶν μαθητῶν του.

Τὴν ἄλλη τὸ πρωῖ εἶδα τὸν πατέρα μου. Ἡ πρώτη αὐτὴ ἐπίσκεψι μένει ἀκόμα ὀλοζώντανη στὴ μνήμη μου. Κατάλαβα μερικὰ πράγματα, πὸν μέχοι τότε μὲ διεύφηναν. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πὸν ὁ Πατέρας μου, ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸν πῆθανε ἡ μητέρα μου, ἐρχόταν στὸ σπίτι τοῦ θεῖο μου. Ἦταν ἀρκετὰ εὐαίσθητος καὶ ἀγαποῦσε πολὺ τὸν θεῖο του, μάλιστα ὄχι-ὅπως ἐκεῖνος ἐνόμιζε-μόνον γιὰ τὴν κληρονομία του. Τίποτε τὸ θλιβερότερο ἀπὸ τὸ νὰ εἶσαι πολὺ πλούσιος καὶ νὰ ὑποπτεύεσαι πὸς ὅλοι γύρω σου δὲν ἐνδιαφέρονται παρὰ γιὰ τὴν κληρονομία, καὶ πὸς καθὲ φιλοφρόνημα, κάθε καλὸς λόγος δὲν εἶναι παρὰ ψευτιά καὶ κολακία. Ὡς τόσο θεῖος καὶ ἀνεψιὸς συναντιόνταν, γιὰτὶ οὔτε ἡ Ὁρλεάνη δὲν εἶναι καμμιά μεγαλούπολι οὔτε καὶ ὁ θεῖος, παρὰ τὴν προχωρημένη ἡλικία του, μποροῦσε νὰ μένει στὸ σπίτι. Στὸ δρόμο χαιρετιόνταν σᾶν ξένοι. Ὁ πατέρας μου, λοιπὸν, ἦταν μαγεμένος, ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν πὸν πῆρε ὁ θεῖος μου, νὰ τοῦ ξανανοίξῃ τὸ σπίτι.

Εἴμασταν στὸ κῆπο. Ὁ θεῖος κλάδενε τὶς τριανταφυλλίεσ. Ἐγὼ καθόμουν κοντὰ στὴ Δίδα Ἐμεράν, πὸν μ' ἐξηγοῦσε ἕνα πρόβλημα. Κεῖνη τὴ στιγμή κτύπησε ἡ ἐξώπορτα.

— Ποιὸς νᾶναι τόσο πρωῖ; εἶπε ὁ θεῖος.

Ἦταν ἐννέα. Ὁ ὑπηρέτης ἀνοίξε κ' ἀπάντησε:

— Ὁ κύριος Ντεγκράβ.

— Καλά, ἔκανε ὁ θεῖος· πὲς τὸν νᾶρθη.

Σηκώθηκα νὰ τὸν προῦπαντήσω, ἀλλ' ἔτσι ὅπως τὸν εἶδα ταραγμένο, ἀλλὰ χαρῶμα. Νόμισα πὸς ἦταν στεναχωρημένος, θυμωμένος, ἀκόμα πὸς ἐρχόταν νὰ μὲ πάρῃ, πὸς τὸν εἶχε στείλῃ ἡ Δίς Αὐγὴ. Ἐμειν' ἀκίνητη μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα κυττάζοντας τὴ σκιά του. Ἡ Δίς Ἐμεράν μ' εἶπε σιγαλά:

— Πάνε λοιπὸν. Φίλησε τὸν πατέρα σου.

Γύρισα καὶ κύτταξα. Ὁ θεῖος κ' ὁ πατέρας ἦταν ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλο. Ὁ πατέρας στεναχωρημένος. Ὁ θεῖος γελαστός. Τοῦᾶωσε τὸ χέρι κ' ὁ πατέρας τοῦ τὸ κράτησε, πράγμα πὸν εὐχαρίστησε τὸν θεῖο.

— Καλημέρα Ἀρμάνδε.

Ἡ καλὴ του φωνὴ ἔκανε νὰ λάμψῃ τὸ πρόσωπο τοῦ πατέρα μου.

— Εἶμαι περαστικός καὶ βιάζομαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴν καλωσύνη πὸν δείξατε γιὰ τὴν μικρὴ μου Σουζάνα.

Ὁ γλυκὸς του τόνος, μὲ τὸν ὁποῖο πρόφερε τ' ὄνομά μου, μ' ἔδωσε θάρρος καὶ δίχτηκα στὴν ἀγκαλιά του. Ρώτησα τί κάνει ὁ Κρικέ, ἀλλ' ἡ Δίς Ἐμεράν μὲ κύτταξε καὶ κατάλαβα πὸς ἦταν ἄστοχη ἡ ἐρώτησή μου.

— Πατέρα σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ τὸν Κρικέ. Νὰ φιλήσῃς τίς... ἀδελφές μου...

Μιλοῦσα μὲ κόπο, ἀλλ' ἡ Δίς Ἐμεράν ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ κυττᾶ καὶ πρόσθεσα.

— Νὰ πῆτε στὴ Δίδα... Αὐγὴ... πὸς λυπήθηκα πολὺ... πὸν τὴν στεναχώρησα.

Εὐχαριστήθηκα πὸν εἶδα τὴν Δίδα

Ἐμεράν νὰ χαμογελά. Γιὰ νὰ ξαναδῶ τὸ χαμογελὸ τῆς εἶμουν ἱκανὴ ν' ἀγαπήσω ὅλεσ τίς Αὐγὲς τοῦ κόσμου.

— Καλὰ θὰ τῆς πῶ ἀπάντησε ὁ πατέρας μου.

Ὁ θεῖος μου χაῖδεψε τὰ μαλλιά μου σὰ νὰ συμφωνοῦσε.

— Πάνε νὰ συνεχίσῃς τὸ μάθημά σου, εἶπε. Ἐμεῖς Ἀρμάνδε τὰ λέμε.

Φίλησα τὸν πατέρα μου. Αὐτὸς χαιρέτησε τὴν Ἐμεράν κ' ἀνέβηκε μὲ τὸν θεῖο στὸ σπίτι.

Ὅταν ἔφυγε ὁ μπαμπᾶς, ὁ θεῖος ἐπέστρεψε τρίβοντας τὰ χέρια του. Ἦταν εὐχαριστημένος. Κύτταξε χαμογελῶντας τὴν Δίδα Ἐμεράν καὶ εἶπε σέ μένα:

— Εἶναι καλὸ πράγμα ν' ἀναγνωρίζῃ κανεὶς τὸ λάθος του καὶ νὰ τὸ ἐπανορθώνῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΧΙ

Ἐπίσκεψι τῆς Δίδος Αὐγῆς

Ἐν' ἀπόγευμα, περὶ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου, γυρνώντας μὲ τὴν Δίδα Ἐμεράν ἀπὸ τὸν περίπατο, εἶδα τὴ Ζαμέτ ὄλο κατσούφα, σᾶν ὅταν τσακωνόνταν μὲ τὴν Δίδα Αὐγὴ.

Τῶβαλα στὰ γέλια γιὰ νὰ τὴν κάνω νὰ γελάσῃ κ' αὐτὴ.

— Τί μοῦτρα κάνεις στὴ Ζονζόν σου, Ζαμέτ;

— Μὴ γελάς Δίς.

— Μήπως γύρισε ἡ Σουζάνα; χουμὲ μιὰν ἐπίσκεψιν, ἀπάντησα.

Τότε ἦταν πὸν ἔσκασα στὰ γέλια. Ἦταν τόσο ἀστεία ὅταν μὲ φώναζε «Δίς» καὶ συγχρόνως μὲ μιλοῦσε στὸν ἐνικό! Μ' εἰςκε μὲγάλῃ γιὰ νὰ μὲ φωνάξῃ Ζονζόν, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε καὶ νὰ μὲ μιλήσῃ στὸν πληθυντικό.

— Μὴ γελάς. Ἐσο σοβαρὴ.

— Συμβαίνει τίποτε; ὀότησε ἡ Δίς.

— Πολὺ κακό!

Κακό! Τρελλάθηκε ἡ Ζαμέτ!

— Τί λὲς, φώναξα.

— Θὰ τὸ μάθῃς γρήγορα! καὶ πρόσθεσε σέ τόνο ἐκμυστηρεύσεως: «Εἶν' ἐδῶ ἡ Δίς Αὐγὴ!»

Ἡ Δίς δὲν εἶπε τίποτε οὔτ' ἐγὼ.

Σὰ νὰ παγώσαμε.

— Μάλιστα εἶν' ἐδῶ, στό σαλόνι. Κάνει τὴν εὐγενικά. Ἀγαπητὴ κύριε ἀπὸ δῶ, ἀγαπητὴ κύριε ἀπὸ' κεῖ. Βάζω στοίχημα-ἦρθε νὰ σοῦ κάνῃ κακό.

Ἡ Δίς Ἐμεράν τὴν διέκοψε μὲ φωνὴ σοβαρὴ:

— Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ βάζῃ κακό στὸ κεφάλι του. Ἡ Δίς Μπουαβιλαιν μπορεῖ κἀλλιστα νὰ κάνῃ μιὰ ἐπίσκεψιν πὸν κ. Ντεγκράβ, χωρὶς καμμιά κακιὰ πρόθεσιν.

— Ὡ σεις, Δίς, βλέπετε καλωσύνη παντοῦ.

— Ἐισὶ δὲν ὑποπτεύονται ἄδικα. Νὰ δῆς ὅτι ἡ Δίς Μπουαβιλαιν εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνη γιὰ νὰ θέλῃ νὰ μὴ κάνῃ κακό στὴ Σουζάνα.

— Ὡστε συμβουλευέτε τὴ Δίδα νὰ πάῃ καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ;

— Οὔτε συμβουλεύω οὔτ' ἀπαγορεύω. Ἄν ὁ κ. Ντεγκράβ τὴν φωνάξῃ, θὰ πάῃ καὶ θὰ κἀνῃ πολὺ καλά.

Δὲν εἶχα καμμιά ὄρεξη, ἀλλὰ ἅμα τὸ λέγε ἡ Δίς... Ὁ θεῖος μου ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ ἄκουσα νὰ φωνάξῃ:

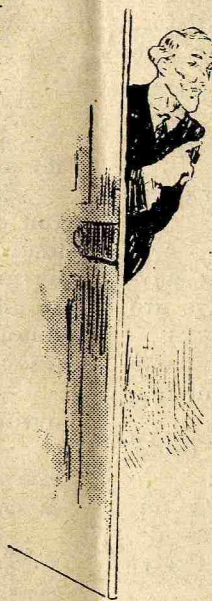
— Μήπως γύρισε ἡ Σουζάνα

Ναὶ θεῖε μου, ἐλ' ἀγάπη μου. Ἐ-

Ἐτσι δὲν αἰσθάνθηκα τὴν δυσάρεστη ἐκπληξὴ νὰ ξαναδῶ τὴν Δίδα Αὐγὴ.

— Ὡ! πόσο μεγάλωσε, τὸ ἀγαπημένο μας! Καὶ πόσο πάχυνε!

Ἦταν ἀλήθεια πὸς μεγάλωσα. Ἀλλὰ δὲν εἶχα παχύνει διόλου. Ἡ Δίς Αὐγὴ, λοιπὸν, ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ πολυσκοτίζεται γιὰ νὰ λὲῃ τὴν ἀλήθεια. Ὡς τόσο, μὰ κ' εἶχα δώσει τὸ λόγο μου στὴ Δίδα Ἐμεράν, προχώρησα, ἔκαμα μιὰ ὑπόκλισιν κ' ἔδωσα τὸ χέρι μου στὴ Δίδα Αὐγὴ. Μὲ φίλησε στὸ μέτωπο. Ἡ πρώτη μου δουλιὰ ἦταν νὰ σκουπιστῶ.

Ὁ θεῖος μου εἶπε :

— Ἡ Δις Μπουαβίλαϊν ἦρθε γιὰ νὰ μάθῃ πὼς εἶσαι. Οἱ ἀδελφές σου στεναχωριοῦνται πολὺ μόνες τους.

Ἦθαλε νὰ πῶ κάτι κακὸ γιὰ τὴν Κάρο, γιατί ἕνας σπόρος μοχθηρίας ἔμεινε ἀκόμη μέσα μου, ἀλλὰ θυμῆθηκα τὰ λόγια τῆς Δίδος Ἐμεράνης κι εἶπα:
— Θὰ χαρῶ πολὺ ἂν δῶ τὴν Λουίζα καὶ τὴν Κάρο. Πὼς εἶναι;

— Πολὺ καλὰ, ἀπάντησε ἐνθουσιασμένη ἡ Δις Αὐγὴ. Θὰ τίς πῶ πὼς τίς σκέπτεσαι καὶ θὰ εὐχαριστηθοῦν.

— Τόσο τὸ καλύτερο εἶπε ὁ θεῖος, μὲ μιά μικρούτσικη καλά, ποὺ δὲν τὴν κατάλαβε ἡ Δις Αὐγὴ.

— Δὲν εἶναι καλὸ πρῶγμα ν' ἀγαπιοῦνται οἱ ἀδελφές;

— Πολὺ καλὸ, Δίς.

— Καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ ἔπρεπε μὰ φροντίσετε γι' αὐτὸ.

— Δὲν βλέπω... εἶπε ὁ θεῖος.

— Καί' γὼ δὲν ἔβλεπα, ἀλλὰ μάντευα πὼς ἡ Δις Αὐγὴ κάτι εἶχε στὸ κεφάλι.

— Ὁ τριγητὸς ἄρχισε. Εἶναι πολὺ πολὺ διασκεδαστικός. Ξέρεις τί' ναι τριγητὸς Σουζάνα;

Θυμῆθηκα τὸν τρύγο στοὺς Βεοζέ.

Ἡ Δις Αὐγὴ ἐξακολούθησε :

— Ἦρθα νὰ σᾶς καλέσω νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε μιά μέρα στὴ Κασκάντ, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτῆ Αὐτὸ θὰ κάνῃ καλὸ στὰ παιδιά.

Δὲν μ' ἄρεσε ἡ πρόταση, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ σκεφθῶ οὔτε τὸ παραμικρὸ ποὺ θὰ' κανε νὰ στεναχωρηθῆ ἡ Δις Ἐμεράνης. Ἐκλείσα τὸ στόμα γιὰ νὰ μὴ πῶ τίποτε.

— Θά' σαι εὐχαριστημένη; μὲ ρώτησε ἡ Δις Αὐγὴ.

Ἄ! ἂν ἔλεγα τί στεπτόμουνα!

Ὁ θεῖος ἐπανελάβε:

— Θὰ σ' εὐχαριστήσῃ αὐτὸ, Σουζάνα;

Ἀπάντησα μὲ θάρρος:

— Ναί, ἂν ἐρχόταν μαζί καὶ ἡ Δις Ἐμεράνης.

— Βέβαια, ἀφοῦ μᾶς ἐπροσκάλεσαν.

Ἡ Δις Αὐγὴ φάνηκε πὼς εὐχαρισ-

τήθηκε. Χαιρόταν γιὰ τὴν ἐπιτυχία της. Θὰ πηγαίναμε στὴ Κασκάντ τὴν ἐρχομένη Δευτέρα ἂν ἔκανε καλὸ καιρό.

Ἡ Δις Αὐγὴ ἔφυγε χαρούμενη.

— Δὲν θὰ εὐχαριστηθῆς νὰ δῆς τὸ σπίτι σου, τὸν κῆπο σου; ρώτησε ὁ θεῖος.

— Πῶς! ἀπάντησα μ' ἕνα μικρούτσικο ἀναστεναγμὸ.

Ἐξαφνα ἄρχισα νὰ πηδῶ

— Ἡ Δις θὰ μπορέσῃ ν' ἀνέβῃ στὸ πατάρι. Θὰ τῆς δείξω ὅλα τὰ πράγματά μου.

Αὐτὸ μ' ἐνθουσίασε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΧΙΙ

Διασκέδασι

Ἦρθε καὶ ἡ περιφημὴ μέρα ποὺ θὰ πηγαίναμε στὴν Κασκάντ.

Ξεκινήσαμε πολὺ πρῶτ' μὲ τ' ἀμάξι τοῦ θεῖου Πέτρου. Ἦμιον καθισμένη πλάϊ στὸν Καλιζτ κι ἀπέναντι τοῦ θεῖου μου καὶ τῆς Δίδος. Παράσαμε ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Τουάν Βεοζέ. Καὶ τί δὲν θυμῆθηκα! ὁ θεῖος μου ἔδειξε μὲ τὸ μπαστοῦνι του ἕνα δένδρο:

— Κύττα, Σουζάνα, νὰ τὸ μέρος ποὺ συναντηθήκαμε πῶτῃ φορὰ.

— Ἄ! τί κακιὰ ποὺ ἦταν τότε, Δίς, εἶπε ὁ Καλιζτ. Ἦθελε νὰ ῥίξῃ τὸ σκυλί της νὰ μᾶς φάῃ.

— Καλὰ θὰ σᾶς ἔκανε. Δὲν πρέπει νὰ λέῃ κανεὶς πὼς ἕνα κορίτσι εἶναι εἶναι σκιαχτῶ!

— Ἄ ἕνα κορίτσι, τόσο δι' κουτσουβελάκι!

— Πάψε, εἶπε ὁ θεῖος Πέτρος, ποὺ μὲ εἶδε νὰ κοκκινίζω ἀπ' ἀγανάκτησι.

Ἦστερα χαμογέλασε.

— Ἦσουν πολὺ παρῆξενῃ, μὲ τὸν πετεινὸ σου, καὶ τὸ σκυλὸ σου, μὲ τίς δοντιές του.

— Ὁ Κοιέ, εἶναι καλός. Νὰ δῆτε πὼς θὰ μὲ γνωρίσῃ.

Φθάσαμε, ἡ πόρτα ἀνοικμένη, ὁ πατέρας μου στὴν ἀλλή, ἡ Δις Αὐγὴ καὶ ἡ ἀδελφές μου, μὲ ὄμορφες τουαλέττες, σὺς σκιάλες.

Ὁ πατέρας μου μ' ἀγκάλιασε, μὲ σήκωσε καὶ μὲ φίλησε, μὲ φίλησε.

ΣΤΗ ΧΑΣΗ ΚΑΙ ΣΤΗ ΓΙΟΜΙΣΗ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΦΙΛΟΣ

Ἐνας φίλος μου, ποὺ τὸ μοναδικὸ του ἐλάττωμα εἶναι ποὺ θέλει νὰ κάνει τὸ θεατρικὸ συγγραφέα καὶ κριτικὸ, ἐννοεῖ, καλὰ καὶ σώνει, νὰ μᾶς λείει τὴν ὑπόθεση καθενὸς «ἔργου» ποὺ σκέπτεται νὰ γράψῃ. Ἐννοεῖται, ὅτι τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ «ἔργα» ὄχι μόνον δὲ βέλλουνε τὸ πῶς τῆς δημοσιότητος μὰ —εὐτυχῶς— σταματᾶνε ἀπ' τὴς πρώτες σελίδες. Ὡστόσο ἀκοῦμε ταχτικά τὴν ἀνιαρὴ ἐξιστόρηση τῆς ἄλφα ἢ βῆτα ὑπόθεσης γιὰ νὰ ὑποβληθοῦμε καὶ στὴ δοκιμασία νὰ δώσουμε καὶ τὴ γνώμη μας. Μιά μέρα τὴ σταμάτησα μιά τέτοια ἐξιστόρηση. Τοῦπν πὼς δὲν κάνει καλὰ νὰ μᾶς τὴ λείει πρὶν τελειώσει τὸ μεγαλόπνοο «ἔργο» του, γιατί ἔτσι κόβει τὴν ὁρμὴ του νοιώθοντας μιά, μικρὴ ἔστω, ἱκανοποίηση ἀπ' τὴ διήγησή του.

Ἐνας ἀπ' τοὺς νέους θεατρικοὺς σὲ μιά συνέντευξή του μὲ μιά ἐφημερίδα εἶπε, πὼς οἱ λογονέχες δὲν ἔχουνε μυστικά. Ἐννοοῦσε λοιπὸν κι' αὐτὸς, ὅτι κάθονται καὶ τὰ λένε φτάνοντας ἴσαμε τίς ὑποθέσεις τῶν ἔργων τους ποὺ σκέπτονται νὰ γράψουνε, ὅπως καληώρα κι' αὐτὸς ὁ φίλος μου; Ὅχι βέβαια! Τὰ μυστικά τους λέγονται μέσα στὸ διήγημά τους, τὸ μυθιστόρημα ἢ τὸ δράμα ποὺ θὰ γράψουν. Ἦσως τίς περισσότερες φορὲς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτὸς τους ποὺ τὸν κινοῦν μέσα σ' ἕνα περιβάλλον ποὺ θέλουν κάθε φορὰ. Ἡ σκέψη τοῦ ἦρωα εἶναι πάντα δική τους, βγαλμένη ἀπ' τὸ δικὸ του στόμα. Ἦσαι φανερόνεται κι' οἱ πρὸ βαιδιές σκέψεις τους, κυλάει ἡ ἴδια ἡ ψυχὴ τους, ὡς τὴν πέννα καὶ χαράζεται στὸ χαρτί. Πὼς νάχει ὕστερα μυστικὰ ἕνας λογοτέχνης; Ἄν κάθεται ὅμως κάθε φορὰ καὶ διηγείται ὅσα σκοπεῖ νὰ γράψῃ, τὰ ἔργα του θά'ναι πολὺ μετριώτερα. Γιατί ὁ καημὸς, ἡ λύπη, ἡ ἀπογοήτευση ἢ ἡ ἀγανάκτηση, ποὺ εἶναι τὸ ξεκίνημα καθενὸς ἔργου, μαλακώνουν ἀπ' αὐτὴ τὴ

ἐξομολόγηση καὶ μετριάζεται ἡ ὁρμὴ ποὺ προκαλεῖ ἡ συγκίνηση.

Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν γίνεται αὐτὸ, γιατί οἱ διανοούμενοι εἶναι ἀνθρωποι ποὺ κλείνονται στὸν ἑαυτὸ τους. Μπορεῖ νὰ λένε χίλια μύρια χαριτωμένα παρμέν' ἀπ' τὴ ζωὴ τους, ἀλλὰ πάντα κατ' ἀσήμαντα, κάτι λεπτομέρειες ποὺ διαλέγουν μὲ μαεστρία κρύβοντας ὅ,τι θέλουν. Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἀπασχολεῖ τὸ κρατᾶνε γιὰ ὄν ἑαυτὸ τους Γενικά ζοῦνε σ' ἕνα κόσμον μισοφανταστικὸ μισοὑπαρκτὸ, στὰ παρασκήνια. Ἡ ζωὴ φτάνει ὡς αὐτοὺς σὰ μακρυνὸς ἀντίλαλος σὰ χλαλοὴ πόλης.

Αὐτὸ τὸ κλείσιμο στὸν ἑαυτὸ τους εἶναι ἀναπόφευκτο, μοιραῖο σὲ κάθε ἀληθινὸ διανοούμενο, ἔστω καὶ μέτριο. Τὸ περιβάλλον του τὸ ὑπαρκτὸ δὲν τὸν ἱκανοποιεῖ ὁλότελα, ζητάει κάτι ἀνώτερο ἀπ' αὐτὸ καὶ καταφεύγει στὴ γραφτὴ ἐξομολόγηση ἀπὸ μιά ἐνστικτώδεια ροπὴ ποὺ νοιώθει γιὰ κεῖ. Αὐτὴ τὸν ἱκανοποιεῖ κάπως καὶ λίγο λίγο στρώνει. Ἀφιερώνει ὅλη του τὴ σκέψη, δίνει ἐκεῖ ὅλες του τίς δυνάμεις κι' ὁ πόνος κι' ἡ συγκίνησή του παίρνουν μίαν ὀρισμένη μορφή τέχνης. Φίλος του γίνεται τὸ κοινὸ, δηλαδὴ ἐκεῖνοι οἱ λίγοι ποὺ τὸν καταλαβαίνουν. Γιατί ὅσο πρὸ μεγαλόπνοο καὶ βαθὺ εἶναι κάτι, τόσο πρὸ λίγους ἀναγνώστες ἔχει. (Ὁ Νίτσε —καθὼς διάβασα— τὰ τελευταῖα του βιβλία ὄχι μόνον τᾶστελνε δωρεὰν γιὰ νὰ διαβαστοῦν ἀπὸ μετρημένους —ἕνα δύο— φίλους του, μὰ τὰ συνώδευε καὶ μὲ παρακλητικώτατες ἐπιστολές).

Θὰ μοῦ πῆτε, ὅτι τυχαίνει καὶ δὲ βρίσκονται μέσα στὸ περιβάλλον ποὺ τοὺς ταιριάζει. Μπορεῖ. Κι' ἂν ζητήσουν ὅμως κύκλους ποὺ τοὺς καταλαβαίνουν κι' ἂν βροῦν κανένα καὶ μποροῦν νὰ συζητήσουν ἔξω ἀπ' τὰ συνειδησμένα (γιατί ἂν τὰ ποῦν σὲ συνειδησμένο κύκλο αὐτὰ, θὰ θεωρηθοῦν πα-

ράξενοι ή τρελλοί, πάλι και σ' αυτούς δὲ θὰ μπορούσαν νὰ ποῦν τίς ἀνησυχίες πού νοιώθουν σὰν ἀνώτεροι ἀνθρώποι. Ἡ γλῶσσα δὲν ἔχει τὴ χάρι τῆς πέννας, πρέπει νὰ τὰ λέει πὺ περὶ πὺ πρόχειρα, γιατί εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωὴ. Μιὰ ἐξομολόγηση σὲ δυὸ τρεῖς φίλους δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ικανοποιήσει. Γιατί σὲ κάθε ἐπεισόδιο τῆς ζωῆς δὲ βλέπει αὐτὸ ξερὸ και μόνο. Πάντοτε παίρνει τὰ πράγματα πὺ πλατεῖα, πὺ γενικεμένα, βλέπει μιὰ ἐκδήλωση τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς, πὺ ἡ συγκίνηση πὺ ἐνωίωσε ἀπ' αὐτὴ, μόνο ὅταν τὴν ξαναζωντανέψει σὲ μιὰ μορφὴ τέχνης, μπορεῖ νὰ τὸν ικανοποιήσει. Τοῦ γίνεται πὺ ἀνάγκη αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ἐξομολόγησης τοῦ πόνου του, εἶναι ὁ μόνος πὺ τὸν ικανοποιεῖ. Γι' αὐτὸ καταφεύγει και στὸν γνώριμό του φίλο: Τὸ κοινό. Γιατί και στὸν πὺ στενό, στὸν πὺ ἀδερφικό φίλο νὰ τὰ πεῖ, δὲ νοιώθει τὴν ἴδια εὐχαρίστηση.

Γι' αὐτὸ σὰς λέω γιὰ κείνο τὸ φίλο μου, ὅτι εἶναι ἐλάττωμά του πὺ γράφει. Εἶναι ἓνας ἀνθρώπος πὺ τ' ἀρέσει νὰ γράφει, ἀλλὰ δὲν ἔχει νὰ δώσει τίποτα ἀπ' αὐτὴ τὴ μεριά. Θὰ μὰς φορτώνεται λοιπὸν κάθε τόσο, ὡς πὺ νὰ καταλάβει μιὰ μέρα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάνει οὔτε ἀρχὴ οὔτε νὰ σκαρώνει στὸ μυαλό του «ὕποθεσις».

Ψυχολόγος

Σ' ΕΝΑ ΚΥΜΑ ΑΠΑΝΩ

ΕΠΕ: Σ' ἓνα κύμα ἀπάνω
Τὴ χαρὰ μου ἔχω γραμμένη.—
Κάπου εἶναι ταξιδεμένη,
Ζήτησέ την, θὰ τὴ βρῆς.

Θὰ τὴ βρῆς ἀκολουθώντας
Τ' ἀσημένια τῆς σημόδια,
Πὺ φωτίζουν τὰ σκοτάδια
Χαραγμένα στὰ νερά...

Θὰ τὴ βρῆς και θὰ πιστέψης
Πὺς χαρὰ, πὺ μιὰ γενιέται,
Κι' ἀν' σὲ πέλαγα πλανιέται,
Μὰ δὲ χάνεται ποτέ.

«Εἶπε»

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΔΥΟ ΝΕΚΡΟΙ

ΦΩΤΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Τὸν περασμένο Δεκέμβρη χάσαμε τὸν Φῶτο Πολίτη. Γεννήθηκε τὸ 1890 Ἦταν γιὸς τοῦ Νικολάου Πολίτη, καθηγητοῦ στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ἀθήνας: και πατέρα τῆς λαογραφίας.

Τὸ ἔργο του εἶναι ποικιλόμορφο: μιὰ τραγωδία: «Γσιμισκῆς», ἓνα σατυρικό δράμα: «Καραγκιόζης ὁ Μέγας», μὰ πὺ παντὸς ἀπειρία κριτικῶν ἄρθρων και ἐργασία θετικὴ στὴ σκηνή.

Ὡς κριτικός ἐργάστηκε σὲ διάφορα περιοδικὰ κ' ἐφημερίδες («Πειθαρχία», «Πολιτεία», «Ἐλεύθερο Βῆμα», «Πρωΐα»), πάντα ἀπόλυτος στὶς ἀντιλήψεις του. Τὶ ἦταν καλό, καλοῦτοικό ἢ μέτροιο δὲν ἤξερε. Ὅ,τι ἔκρινε τὸ βρισκε ἢ ἀριστούργημα ἢ μηδαμινό. Ἐν' ἀπ' τὰ ἐλαττώματά του, τὸ κυριώτερο, ἦταν ὅτι ἔκρινε μὲ βᾶσι ὠρισμένες ὑποκειμενικὲς ιδέες. Πάντα ὅμως αὐθόρμητα και χωρὶς ὑστεροβουλία. Κάποτε κτύπησε ἀλύπητα τὸν Παλαμᾶ και τὸν Σπύρο Μελά. Κι' οἱ δύο ὅμως μετὰ τὸν θάνατό του, ἐκτιμῶντας τὸ τόσο γόνιμο ἔργο του, ἔγραψαν—ὅπως και τόσοι ἄλλοι—ὁ πρῶτος στὰ «Νέα Γράμματα», ὁ δεύτερος στὸ «Ἐλεύθερο Βῆμα», μὲ ἐνθουσιασμό γιὰ τὴ θετικὴ του ἐργασία. Μόνον ὁ Θ. Ἀθανασιάδης («Νέος Κόσμος») και τὸ Κάθισμα 13 (Π. Πικρὸς - «Πατρίς») τὸν κτύπησαν και μετὰ τὸν θάνατό του.

Ὡς σκηνοθέτης, και στὴν Ἐπαγγελματικὴ Σκηνὴ Θεάτρου και στὸ Ἐθνικό, στὸ τελευταῖο πὺ παντὸς, ἐργάστηκε μὲ ζῆλο ἀξιοθαύμαστο και ἐργατικότητα μοναδική, μὲ τὴν προσοχὴ δὲ πὺ ἔδειξε στὶς λεπτομέρειες, τὴ ζωὴ πὺ ἔδωκε στὶς μάζες και τὴν πειθαρχία πὺ ἐπέβαλε στὸν ἠθοποιούς, ἀληθινὰ ἐσημείωσε ἀξιοζήλευτες προόδους και ἀλησμόνητες ἐπιτυχίες. Ὁ θάνατός του ἄφισε δυσαναπλήρωτο κενό.

Α. ΜΑΜΜΕΛΗΣ

Τοὺς λογοτεχνικούς κύκλους συνεκίνησε βαθύτατα και ὁ θάνατος τοῦ τόσο συμπαθοῦς ποιητοῦ Ἀποσ. Μαρμέλη.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐνας γέρος ὀργανοπακίτης, πὺ ἔρχεται ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ νὰ μὺ κρατήση συντροφιά, πίνοντας κανένα κρασί, μὺ διηγήθηκε τὸ περιορισμένο βράδυ ἓνα μικρὸ δράμα τοῦ χωριοῦ, πὺ ὁ μῦλος του γίνηκε μάρτυρας ἐδῶ και εἰκοσι χρόνια. Ἡ διήγηση τοῦ καλανθρώπου μὲ συγκίνησε και θὰ καθήσω νὰ σὰς τὴν ξαναπῶ, ὅπως τὴν ἄκουσα.

Ἡ χώρα μας, καλὲ μου κύριε, δὲν ἦταν πάντα ἓνα μέρος νεκρὸ και δίχως τραγούδια, ὅπως σήμερα. Ἀντίθετα εἶχε ἓνα μεγάλο ἐμπόριο ἀπὸ μύλους και σὲ περιφέρεια ἀπὸ δέκα λεῦγες οἱ χωριανοὶ μὰς ἔφεραν τὸ στάρι τους νὰ ἄλεσα. Γύρω-τριγύρω στὸ χωριὸ οἱ λόφοι ἦταν καπασμένοι ἀπὸ ἀνεμόμυλους. Δεξιά και ἀριστερά δὲν ἔβλεπες παρα φτερά, πὺ γύριζαν στὸ φύσημα τοῦ μαίστρου, πάνω ἀπὸ πεῦκι και πλήθος γαϊδουράκια, φορτωμένα μὲ σακκιά, πὺ ἀνέβαιναν και κατέβαιναν στὸ μάρκος τοῦ δρόμου. Κι' ὅλη τὴ βδομάδα ἦταν χαρὰ ν' ἀκούς, σ' ἐκείνο τὸ ἔπος, τὸ θόρυβο ἀπ' τὰ καμτσίκια, τὸ τρίξιμο ἀπ' τοὺς μουσαμίδες και τὸ «ἀντε!» τῶν μυλωνθῶν. Τὴ Κυριακὴ πηγαίναμε στὸς μύλους παρές-παρές. Ἐκεῖ πάνω οἱ μυλωνάδες πληρώνανε τὸ μοςχάτο κρασί. Οἱ γυναῖκές τους ἦταν ὁμορφες σὰ βασίλισσες μὲ τίς δαντελένιες τραχηλιές τους και τοὺς χρυσοὺς τους σταυρούς. Ἐγὼ ἔφερα τὴ φλογέρα μου κι' ὡς βαθεῖα τὴ νύχτα ἐχόρευαν φαραντόλες (ἔθνηκοι χοροὶ τῆς Γαλλίας). Αὐτοὶ οἱ ἀνεμόμυλοι βλέπετε ἦταν ἡ χαρὰ κι' ὁ πλοῦτος τῆς χώρας μας. Δυστυχῶς, γάλλοι ἀπὸ τὸ Παρίσι εἶχαν τὴν ιδέα νὰ ἰδρῶσουν μιὰ ἀλεστικὴ ἐταιρεία μὲ ἀτμὸ στὸ δρόμο τοῦ Ταρμασκόν. Κάθε νέο και καλό... Οἱ χωριανοὶ πῆραν τὴ συνθήκη νὰ στέλνουν τὸ στάρι τους γιὰ ἄλεσμα στὴν ἐταιρεία και οἱ φτωχοὶ ἀνεμόμυλοι ἔμειναν χωρὶς δουλειά. Γιὰ λίγο καιρὸ προσπά-

θησαν ν' ἀγωνισθοῦν, μὰ ὁ ἀτμὸς νίκησε και ὁ ἓνας ὕστερα ἀπ' τὸν ἄλλον ἀναγκάστηκαν ὅλοι νὰ κλείσουν. Δὲν ἔβλεπες πὺ τὰ γαϊδουράκια νὰ ἔρχονται... Οἱ ὁμορφες γυναῖκες τῶν μυλωνάδων πούλησαν τοὺς χρυσοὺς των σταυρούς... Οὔτε κρασί πιά, οὔτε φαραντόλες... Ὁ μαίστρος φουσοῦσε, μὰ τὰ φτερά ἔμειναν ἀκίνητα... Ὑστερὰ ἓνα καλὸ πρωί ἡ κοινότητα κατεδάφισε ὅλα αὐτὰ τὰ μικρόσπιτα και τ' ἀντικατέστησε μ' ἀμπέλια κι' ἔληδες. Καὶ ὅμως στὴ μέση ἀπὸ τὰ ἐρείπια ἓνας μῦλος εἶχε κρατηθῆ καλὰ κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ γυρίζη τὰ φτερά του γενναῖα, στὴ μύτη τῶν μυλωνθῶν τῆς ἐταιρίας. Ἦταν ὁ μῦλος τοῦ μάρμα - Κορνήλιου.

Ὁ μάρμα - Κορνήλιος ἦ'αν ἓνας γέρο-μυλωνᾶς, πὺ ζοῦσε ἐδῶ κι' ἐξῆντα χρόνια με' στ' ἀλεύρι, περὶφανος γιὰ τὸ ἐπάγγελμά του. Ἡ ἐγκατάσταση τῆς Ἐταιρίας τὸν εἶχε κάμει σὰ τρελλό. Ὅτῶ μέρησ κατά σειρά τὸν ἔβλεπες νὰ τρέξη στὸ χωριὸ, μάζωνοντας τὸν κόσμο γύρω του και φωνάζοντας μ' ὅλη του τὴ δύναμη, πὺς ἠθέλαν νὰ δηλητηριάσουν τὴν ἐπαρχία μὲ τὸ ἀλεύρι τῆς ἐταιρίας. «Μὴ πηγένετε ἐκεῖ», ἔλεγε, «αὐτοὶ οἱ λησταί, γιὰ νὰ κάνουν τὸ ψομί, μεταχειρίζονται τὸν ἀτμὸ, πὺ εἶναι μιὰ ἐφεύρεση τοῦ διαβόλου, ἐνῶ ἐγὼ δουλεύω μὲ τὸν ἀγέρα, πὺ εἶναι ἡ ἀναπνοὴ τοῦ καλοῦ θεοῦ...». Κι' εὐρισκε ἓνα πλήθος ὠραῖα λόγια γιὰ νὰ ὑπερασπίζη τοὺς ἀνεμόμυλους, μὰ κανεὶς δὲν τ' ἄκουε. Τότε ὁ γέρος κλείστηκε στὸ μῦλο του και ζοῦσε ὀλομόναχος, σὰν ἓνα ἄγριο ζῶο. Δὲν θέλησε νὰ κρατήση κοντὰ του οὔτε τὴν ἐγγονὴ του, τὴ Βιβέττα, μιὰ παιδοῦλα 15 χρονῶν, πὺ ὕστερ' ἀπ' τὸ θάνατο τῶν γονιῶν τῆς δὲν εἶχε παρὰ τὸν παπποῦ τῆς στὸ κόσμο. Ἡ φτωχὴ μικροῦλα ἀναγκάστηκε, γιὰ νὰ κερδίση τὸ ψομί τῆς, νὰ δουλεύη ὁ του εὐρισκε. Στ' ἀλώνια

για τ' αλώνισμα, στους μεταξοσκώληκες ή στις έληές Κι' όμως ο παππούς της φαινόταν να την αγαπά πολύ. Έφθασε να κάνει τέσσερες λεύγες με τα πόδια στο μεσημεριώτικο ήλιο για να πηγαίνει να τη βλέπει στ' αλώνια που δούλευε, κι' όταν βρισκόταν κοντά της, περνούσε ώρες ολόκληρες με το να τη κυττάζει κλαίοντας. Στη χώρα σκεφτόντανε, πώς ο γέρο μυλωνάς, διώχοντάς τη Βιβέττα, τόκαμε από φιλαργυρία και πώς δεν ήτανε καθόλου τιμητικό γι' αυτόν ν' αφήνει την έγγνή του να σέρνεται από το ένα κτήμα στο άλλο. Εύρισκαν ακόμα πολύ άσχημο, ότι ένας άνθρωπος της ηλικίας του μάριμπα-Κορνήλιου, που ως τότε ήταν σεβαστός, γύριζε τώρα στους δρόμους σαν αληθινός ατσίγγανος, με πόδια γυμνά, τρυπημένη σκούφια και κουρελιασμένο πανταλόνι. Όταν μάλιστα την Κυριακή τον βλέπαμε να μπαίνει στ' αλώνι, ντριπόμαστε γι' αυτόν εμείς, οι άλλοι γέροι. Ο Κορνήλιος το καταλάβαινε τόσο καλά, που δε τολμούσε πια να κάθεται στο μάγκο της δουλειάς. Έμενε πάντα στο βάθος της εκκλησιάς κοντά στο άγίασμα μαζί με τους φτωχούς.

Στη ζωή του μάριμπα-Κορνήλιου ήταν μερικά πράγματα σκοτεινά. Από καιρό στο χωριό κανένας δεν τούφερνε στάρι κι' όμως τα φτερά του μύλου του γύριζαν πάντα, όπως και πρώτα. Το βράδυ συναντούσαν στους δρόμους τον γέρο-μυλωνά να σπρώχνει μπροστά το γαϊδούρι του φορτωμένο σακιά μ' αλεύρι. «Καλησπέρα, μάριμπα-Κορνήλιε», τού φώναζαν οι χωριάτες, «πάντα καλά ο μύλος;». «Πάντα, παιδιά μου», απαντούσε ο γέρος, μ' ένα ύφος εύθυμο, «δόξα τῷ Θεῷ δε μᾶς λείπει δουλειά!». Τότε, αν τον ρωτούσαν, που διάβολο μπορούσε νάχη τόση δουλειά, έβανε το δάκτυλο στο στόμα κι' απαντούσε. «Σιωπή! Δουλεύω για την εξαγωγή!...». Ποτέ δε μπορούσε να τού τρυβήξει κανείς περισσότερα.

Όταν περνούσες μπροστά απ' το μύλο του έβλεπες τη πόρτα πάντα

κλειστή. Τα μεγάλα φτερά πάντα σε κίνηση, το γέρικο γαϊδούρι να βόσκει τη χλόη απ' το προαύλιο, και μια μεγάλη γάτα ισχνή, που λιαζόταν στο πεζούλι του παράθυρου και σε παρατηρούσε μ' ένα μοχθηρό ύφος. «Όλ' αυτά έκαναν τον κόσμο να φλυαρή. Καθ' ένας έξηγουσε με το δικό του τρόπο, το μυστικό του μαριμπα-Κορνήλιου, μα γενικά έλεγαν, πώς είχε στο μύλο του ακόμα περισσότερα σακιά τάλληρα παρά αλεύρι.

Μα με τον καιρό όλα αποκαλύφθηκαν και να πώς:

Μια μέρα θέλησα ν' ανέβω ως το μύλο για να πω δυό λόγια στον παππού της Βιβέττας να δώσω την ευχή του στην έγγνή του για το γάμο της με τον γιό μου. «Α! το γέρο παλαβό. Έπρεπε ν' ήθε με τι τρόπο με δέχθηκε. Αδύνατο ν' ανοίξει τη πόρτα! Τού έξηγησε το λόγο όσο μπορούσα καλύτερα απ' τη κλειδαρότρυπα κι' όλη την ώρα, που τού μιλούσα, είχε αυτή την ισχνή γάτα, που φυσομανούσε σα διάολος πάνω απ' το κεφάλι μου. Ο γέρος δεν μ' άφησε να τελειώσω. Μου φώναζε άγρια να ξαναγυρίσω στη φλογέρα μου κι' ότι, αν είχα ανάγκη να παντρέψω το γιό μου, μπορούσα να πάω να γυρέψω κορίτσια στην άλεστική εταιρία. Σκεφτήτε πώς το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι μου, ακούοντας αυτά τα παληόλογα, μα είχα πάντα άρκετη φρονημάδα για να με συγκρατήση. Αφίνοντας λοιπόν αυτόν τον γέρο παλαβό στη μυλόπετρα του ξαναγύρισα ν' αναγγείλω στα παιδιά την αποτυχία μου... Τα φτωχά δεν μπορούσαν να το πιστέψουν. Μου ζήτησαν για χάρη ν' ανέβουν και τα δυό μαζί στο μύλο και να μιλήσουν τού παππού. Δεν είχα το κουράγιο να τους άρνηθώ και φρορ! να τα αγαπημένο μου φευγάτα! Όταν ανέβηκαν εκεί ψηλά ο μάριμπα-Κορνήλιος είχε φύγει. Η πόρτα ήταν διπλοκλειδωμένη, μα ο καλός γέρος, φεύγοντας, είχε λησμονήσει τη σκάλα και με μᾶς ήρθε ή ιδέα στα παιδιά να μπουν απ' το

παράθυρο και να ιδούν για λίγο τι είχε αυτός ο περίφημος μύλος!... Περίεργο πράμμα!... το δωμάτιο που βρισκόταν ή μυλόπετρα ήταν άδειο. Ούτε ένα σακιά, ούτε ένα σπειρί στάρι... Ούτε το ελάχιστο αλεύρι στους τοίχους ή στην άραχνιασμένη στέγη. Ούτε ή όμορφη μυρωδιά τού σπιασμένου σταριού, που άρωματίζει τους μύλους.

Το κάτω δωμάτιο είχε την ίδια όψη της άθλιότητας και της εγκατάλειψης. Ένα άθλιο κρεβάτι, μερικά κουρέλια, ένα κομμάτι ψωμί σ' ένα σκαλοπάτι και τέλος σε μια γωνιά τρία ή τέσσερα σακιά σπιασμένα, απ' όπου χυνόταν άσπρες αλαφρόπετρες!..

Ήταν το μυστικό τού μάριμπα-Κορνήλιου! Ήταν οι γύφροι, που μάζωνε κάθε βράδυ από τους δρόμους για να σώση την υπόληψη τού μύλου και να κάνει να νομίζουν πώς έφτιανε αλεύρι... Φτωχέ Κορνήλιε!... Φτωχέ μύλε!... Από πολύ καιρό ή άλεστική εταιρία τού είχε στερήσει τη τελευταία του πρακτικότητα! Τα φτερά ταλαντευόταν πάντα, μα ή μυλόπετρα γύριζε άδεια!...

Τα παιδιά γύρισαν πίσω δακρυσμένα, μου διηγήθηκαν αυτά που είχαν δη. Σπαραζόταν ή καρδιά μου ακούοντάς τα. Χωρίς να χάσω καιρό, έτρεξα μόνος στους γείτονες, τους είπα το πράμμα με δυό λόγια και συμφωνήσαμε, πώς έπρεπε την ίδια ώρα να φέρομε στο μύλο τού μάριμπα-Κορνήλιου, όσο στάρι έμενε στα σπία μας. «Αμ' έπος, άμ' έργον! Όλο το χωριό ξεκίνησε και φθάσαμε εκεί ψηλά με μια συνοδεία φορτωμένων γαϊδουργιών με στάρι, μ' αληθινά στάρι! Ο μύλος ήταν ολάνοιχτος! Μπροστά στη πόρτα ο μάριμπα-Κορνήλιος, καθισμένος σ' ένα σακιά αλαφρόπετρες, έκλαιγε με το κεφάλι στα χέρια. Κατάλαβε, γυρίζοντας, πώς, ενώ έλειπε, είχαν μπει στο σπίτι του και είχαν καταλάβει το θλιβερό του μυστικό. «Δυστυχισμένος!», έλεγε, «τώρα δεν μού μένει παρά να πεθάνω... Ο μύλος άτιμίστηκε...» Και κλαυθμύριζε με σπαραγμό ψυχής, φωνάζοντας το μύλο του με

τού κόσμο τα ονόματα, μιλώντας του σα σ' ένα πραγματικό πρόσωπο.

Εκείνη τη στιγμή τα γαϊδουράκια έφθασαν στο προαύλιο κι' άρχισαμε όλοι να φωνάζουμε μ' όλη μας τη δύναμη, όπως τον παλιό καιρό με τους ανεμόμυλους!... «Έ! τού μύλου! Έ! μάριμπα-Κορνήλιε!» Και να τα σακιά στοιβάζονται μπροστά στη πόρτα και τ' όμορφο κοκκινωπό στάρι σκορπίζεται στη γη σ' όλες τις μεριές!... Ο μάριμπα-Κορνήλιος άνοιγε τα μεγάλα του μάτια. Είχε πάρει το στάρι στη χούφτα τού χεριού του κι' έλεγε γελώντας και κλαίοντας μαζί: «Είναι στάρι!... Θεέ μου!... όμορφο στάρι, άφήστε να το κυττάξω!...» Υστερα γυρίζοντας σε μᾶς: «Α! τῷ ξερα, πῶς θά ξαναγυρίσετε!... Όλοι αὐτοὶ τῆ: Ἐταϊρίας εἶναι κλέφτες!...». Θελήσαμε να τον φέρομε θριαμβευτικά στο χωριό. «Όχι! όχι! παιδιά μου. Πρέπει να πάω να δώσω φαί στο μύλο μου. Σκεφτήτε λοιπόν, έχει τόσο καιρό που δεν έβαλε τίποτα στα δόντια του!».

Και δακρύζαμε όλοι βλέποντας το φτωχό γέρο να τριγυρνά δεξιά κι' αριστερά, αδιάζοντας τα σακιά, παρατηρώντας τη μυλόπετρα, ενώ το στάρι έσπαζε κι' ή λεπτή σκόνη τού αλευριού πετούσε στη στέγη!..

(Διασκευή)

ΣΠΥΡΟΣ ΠΛΑΣΚΩΒΙΤΗΣ

ΣΤΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΜΟΥ

Μικρούλα μου, για δός μου το χεράκι σου και σαν μᾶν Ἄντιγόνη τράβα εμπρός! Μήπως όταν της Θήβας τον Οιδίποδα, πολλές φορές, δεν είμ' εγώ τυφλός;

Και κάνε με να ιδῶ και πάλι τη ζωή χωρίς φτιασίδι κι' όπως είναι άπλη. Στους κόσμους σου τους παιδικούς δόγημα με και ξαναδρόσισέ μου την ψυχή.

Θέλω δική μου κάθε σου ευχαρίστηση να κάνω, να γελώ καθώς γελάς, να λαχτρῶ στη θέα ἑνός κλωσσόπουλου, στο πρώτο λούλουδο μᾶς πασχάλιας. Ἐθνικὸς Κήρυξ» ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΗΠΗΣ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΟΙ ΡΥΘΜΟΙ

ΛΙΓΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

Και πρώτα-πρώτα τί έννοοῦμε λέγοντας στήν αρχιτεκτονική, και γενικώτερα στήν τέχνη, ρυθμό (style). Μπορούμε να ποῦμε, πὸς ρυθμὸς εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς τέχνης μιᾶς ὁρισμένης ἐποχῆς. Πάντα οἱ καλλιτέχνες δὲν ἐκφράζονται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Ἄλλοιως ἀνιλαμβάνεται κανεὶς τὴν τέχνην στήν ἀρχαία ἐποχή, ἄλλοιως στή σημερινή, ἀφοῦ και τὰ μέσα, πὸς διαθέτει κανεὶς, εἶναι διάφορα και ἄλλοι οἱ σκοποὶ πὸς ἐπιδιώκει.

Στὴν ἀρχαία ἐποχή—ἄς ἀφίσομε τὴν ἐποχή πὸς δὲν διαθέτει κανεὶς παρὰ λίθινα ἐργαλεῖα και πού, γι' αὐτὸν τὸν λόγο, δὲν ὑπάρχει τέχνη—οἱ ρυθμοὶ ἐμφανίζονται στή κατασκευὴ τῶν ναῶν και εἰδικώτερα στὰ λίθινα στηρίγματα τους, τοὺς κίονες (στήλους). Ὁ αἰγυπτιακὸς ρυθμὸς χαρακτηρίζεται ἀπὸ τοὺς στρόγγυλους κίονες, οἱ τρεῖς ἑλληνικοὶ, δωρικός (Παρθενῶν), ἰωνικός (Ἐρεχθεῖον) και κορινθιακός (Μνημεῖον Λυσικράτους)—πὸς και οἱ τρεῖς ἀποτελοῦν ἓνα, τὸν κλασικὸν—ἀπὸ τοὺς ἀντικειμενοὺς κίονες, ἀλλὰ και ἀπὸ τὴν εὐθυμία, τὴν συμμετρία, ἀκομή και τὴν εὐθυγραμμία.

Ὁ ὁμοεικὸς ρυθμὸς μᾶς παρουσιάζεται, μὲ τὴν εἰσαγωγή τοῦ ἡμικυκλικοῦ τόξου και τοῦ θόλου, ὡς ἀντίθεσις στὸ τελευταῖο χαρακτηριστικὸ τοῦ κλασικοῦ. Ὁ ὅλος τοῦ κίονος λίγο λίγο ἐλαττώνεται, ὡς πὸς στὸ τέλος καταντᾶ ἀπλὸ διακοσμητικὸ στοιχεῖο.

Τὸν παλαιοχριστιανικὸ ρυθμὸ (Ἁγία Σοφία) χαρακτηρίζει τόσο ἡ βασιλικὴ (ὀρθογώνιος ναὸς, πὸς διαιρεῖται σὲ τρεῖς στοᾶς, μὲ τὴν μεσαία πλατύτερη και ὑψηλότερη και μὲ ἰδιαίτερο διαμέρισμα στή δυτικὴ πλευρά, τὸν νάρθηκα—Ἁγία Παρασκευὴ Θεσσαλονίκης) ὅσο και ὁ τροῦλλος (σφαιρικὴ στέγη), τὸν δὲ βυζαντινὸ (Ναὸς Δώδεκα Ἀποστόλων Θεσσαλονίκης) ὁ τροῦλλος, πὸς παραμέ-

νει και τελειοποιεῖται και τὸ σταυροειδὲς τῆς κατόψεως. Και οἱ δύο, παλαιοχριστιανικός και βυζαντινός, διατηροῦν και τὸ ἡμικυκλικὸ τόξο.

Ὁ Ρωμανικός ρυθμὸς χαρακτηρίζεται ἀπ' τὰ ψηλὰ καμπαναριά. Ἀπ' αὐτὸν προέρχεται ὁ γοτθικός (Παναγία τῶν Παρισίων), πὸς διατηρεῖ τὰ ὑψηλὰ καμπαναριά, εἰσάγει ζῶμα και τὸ τετρασμμένο ὀξυκόρυφο τόξο, τὰ πολλὰ παράθυρα, τὶς γλυπτὲς διακοσμῆσεις και τὶς ἀντιοῆδες (ἐξωτερικὰ στηρίγματα γιὰ τὴν ὑποστήριξη τοῦ οἰκοδομήματος ἐναντίον ἐσωτερικῆς ὠθήσεως) και ἐλαττώνει τὴ σημασία τοῦ θόλου. Ἐνῶ ὁ ὁμοεικὸς ρυθμὸς χρησιμοποιεῖ ὀριζόντιες γραμμὲς ὁ γοτθικός μεταχειρίζεται κατακόρυφες.

Ἀπὸ τὸν ρυθμὸ τῆς ἀναγεννήσεως τὸ κέντρο βαρύτητος μεταβαίνει ἀπ' τὴν ἐκκλησία σὲ ἀστικά οἰκοδομήματα (σπίτια). Ὁ ρυθμὸς αὐτὸς στηρίζεται στή ἑλληνορωμαϊκὴ τέχνη, εἰσάγει ὅμως τὰ πολλὰ πατώματα, τὶς μεγάλες αἴθουσες και τὸν πλούσιο διάκοσμο.

Ὁ ρυθμὸς μπαρόκ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἀναζήτησι τῆς ἐντυπώσεως και ἐπιδείξεως εἰς βάρος τῆς ἀπλότητος, ὁ δὲ ὁμοεικὸς βαδίζει στὰ ἴχνη τοῦ μπαρόκ και δίνει ἐξαιρετικὴ σημασία στή διακόσμησι.

Ἀκόμη πρέπει ν' ἀναφέρουμε τὸν ἀραβικὸ μὲ τὰ πεταλόμορφα τόξα και τὸν κινεζικο-ιαπωνικὸ (παγόδες).

Χαρακτηριστικὰ τοῦ συγγόνου ρυθμοῦ, τοῦ διεθνοῦς λεγομένου, εἶνε ἡ εὐθεία γραμμὴ, οἱ μεγάλες ἐπίπεδες ἐπιφάνειες και πρὸ παντὸς ἡ ἀπλότης και ἡ ἔλλειψι κοσμημάτων.

Ὁ Ἐγκυκλοπαιδικός

ΤΑ ΣΦΥΡΙΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΑΗΤΗ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Τρέμουν δυὸ ἀλῆτες στή γωνιά.
μὲ μιὰν εὐλάβεια και πόνο τοὺς σιμόνα.
ὦ! Μᾶς κυκλώνει και τοὺς τρεῖς ἡ παγονιά.
Θέλω νὰ σφίξω τὶς γροθιές μου... ἀλλὰ... χρυ-
[ῶνα].
Τεῦχος Ἀνθίας

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ Ἐξωτερικῶν

ΕΓΚΑΤΑΛΗΨΗ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πὸς καμμιὰ δὲν βρίσκεται τυχαία ἐδῶ μέσα. Τὸν μικρὸ μας κόσμο διάφορα γεγονότα—ἀλλὰ χιρούμενα, ἀλλὰ θλιβερὰ—ἐγίναν αἰτία νὰ τὸν σχηματίσουν. Τὸ κλείσιμο κάθε μᾶς στὸ οἰκοτροφεῖο ἔχει τὴν ἱστορία του και τὸν λόγο του.

Μὰ ἂν ῥωτήσετε ἐμένα, γιὰ τὴν ἀποφάσιση και κλείσιμα ἐδῶ μέσα, θὰ μοῦ ἦταν δύσκολο νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Εἶναι τόσο παράξενα τὰ ψυχολογικὰ ἐλατήρια, πὸς μ' ἔσπρωξαν στήν ἀπόφασή μου. Κι' ὅμως αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξομολογηθῶ. Νὰ σκαλίσω βαθειὰ βαθειὰ τὴ συνείδησή μου, νὰ τὴ ξεψαχουλήσω, νὰ τὴν ἀναγκάσω ὅλα νὰ τὰ ὁμολογήσω. Ἴσως ἔτσι βρῶ τὴ δικαιολογία τῆς πράξεώς μου και μοῦ φύγει τὸ βάρος, πὸς ὥρες-ὥρες αἰσθάνομαι δῶ στήν καρδιά.

Γιὰ τὴν ἀλήθεια τὸ φέρνω πολὺ βαρεῖα, σὰ μιὰ ἀχαριστία, μιὰ κακία, πὸς ἄφησα μόνους τοὺς γονεῖς μου, μὰ ἰδίως τὴ καλή μου τὴ μαγιά. Δὲν ἤθελε ἡ καὶ μὲν νὰ μ' ἀφήσει μὲ κανένα τρόπο νὰ πάω ἐσωτερικὴ. Ποιὸν θᾶγε συντροφιά, ἂν ἔφευγα; και σὲ ποιὸν θᾶλεγε παραμύθια; Πὸς θὰ μπορούσε νὰ ὑποφέρει τὸ σπῆτι ἀδειανό, ὅστερα ἀπὸ δύο ἀρχιφασαρίες πὸς εἶχε; Δηλαδὴ τὴν ἀδελφή μου τὴν Μαργαρίτα και τὴν ἀφεντιά μου.

Ἡ Μαργαρίτα μας ἦτανε κάμποσο μεγαλειότερή μου, ὄχι ὅμως πολὺ μεγάλη. Ἐγὼ ἤμουν στὰ δώδεκα και κείνη στὰ δεκαεπτὰ.

Εἶναι βέβαια πολλὰ κορίτσια, πὸς στήν ἡλικία αὐτῆ σοῦ κάνουν τὴ μεγάλη Βάζουν ψηλὰ τακούνια, φοροῦν φορέματα μακριά, καπελάκια μικρὰ μὲ βέλα, γίνονται δηλαδὴ δεσποινίδες σωστὲς και φαντάζονται, πὸς κάτι σπουδαῖο εἶναι. Τὶ βλακεία θεῆ μου! Δὲ καταλαβαίνω ὁ μικρόκοσμος αὐτὸς; τί εὐ

χαρίστηση βρίσκει στὸ νὰ σβύνη τὸ χαμόγελο ἀπ' τὰ χεῖλη του—τόσο σύντομα νὰ λαβαίνει ὕφος κυρίας, νὰ παρατᾶ τὶς κοῦκλες, τὰ τρελλοπαίχνιδα και νὰ κατὰίνεται μὲ τὰ λούσα και τὴν μαγειρικὴ. Τὶ ἀνοῦσια πράγματα!

Ἡ Μαργαρίτα μας, λοιπόν, δὲν ἦταν καθόλου τέτοια. Μ' ὅλο πούχε ξεπεράσει τὰ δεκάξη, ἦταν ἐντελὸς παιδί κι' ἀπὸ τὴν ἀφέλειά της τίποτα δὲν ἐννοοῦσε νὰ χάσει. Γινόταν ἓνα μαζί μου. Ἀπὸ τότε πὸς θυμοῦμαι τὸν κόσμο ἴσαμε τὶς προάλλες—νὰ δυνὸ μῆνες πρὶν—πάντα μαζί ποίζαμε, μαζί κάναμε τοῦ κόσμου τὶς τρέλλες, μαζί τιμωροῦμασταν, τρώγαμε, κοιμοῦμασταν, πηγαίναμε σχολεῖο, βγαίναμε περίπατο. Εἴμασταν ἀχώριστες. Πόσο τὴν ἀγαποῦσα! Τὸ ὄνομά της μονάχα νὰ ἀκούγα, ἡ καρδιά μου σπρωτοῦσε ἀπὸ χιρὰ. Ἦταν στιγμὲς, πὸς ἡ στοργὴ μου δὲν εἶχε συγκρατημὸ. Δρασκελοῦσα στὰ γόνατά της, σκλάβωνα τὸ κεφάλι της στὰ δύο μου χεῖρα, τὴν ἔσφιγγα δυνατὰ—δυνατὰ και τὴν ξετρελλάινα στὰ χάρδια και στὰ φιλιὰ. Ἀντιστέκονταν ἐκεῖνη γελώντας και φώναζε πνιγμένη ἀπ' τὰ χυδία μου:—Μή! Μή! Θὰ μὲ σκάσης!

Τώρα πὸς θυμοῦμαι ὅλες αὐτὲς τὶς στιγμὲς και τὴν αἰσθάνομαι μακριά, ἀνάμεσα σὲ ξένους ἀνθρώπους, σ' ἄγνωστο περιβάλλον, ἡ καρδιά μου ματώνει. Μὰ ποῖος τὴν ἐφταιξε; Μόνη τὸ θέλησε.

Ἔτσι περνοῦσε ἡ ζωὴ μας. Ἔτσι ἴσαμε τὴν τελευταία ὥρα. Ἀκόμα και κείνο τὸ πραινὸ τοῦ Σαββάτου μαζί εἶχαμε κλέψει ἓνα γλυκὸ βάζο και χωμένες σὲ μιὰ γωνιά τοῦ πλυσταριῶν τ' ἀδιάζαμε γλύφοντας λυχοῦδικα τὰ κουτάλια. Ἔτσι, ξετρελλαμένη ἀπ' τὴν εὐχαρίστηση τῆς ἀταξίας, καθὼς τὴν ἔβλεπα, ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑποπτευθῶ τί θὰ συνέβαινε σὲ λίγες ὥρες. Ἴσως κι' αὐτὸς εἶνε ἓνας λόγος, πὸς μὲ κόστι-

σε τόσο πολύ το ξαφνικό.

Γιατί να παίξω μαζί μου; Γιατί δέ μ' έπερνε σέ μιὰ γωνιά να μου τὸ πῆ; να ζητήση τὴ γνώμη μου; Πόσο βαρὺ παράπονο τὸ ἔχω! Κατὰ βῆθος ὁ τρόπος τῆς μοῦδωσε τὴν θλιβερὴ ἐντύπωση, πὼς δὲν με λογάρισε οὔτε γιὰ ἀδελφή, οὔτε γιὰ φίλη, οὔτε γιὰ τίποτα. Δὲν καταδέχτηκε να ζητήση τὴ γνώμη μου γιὰ τὴν κυριώτερη ἀπόφαση τῆς ζωῆς τῆς. Μὲ περιφρόνησε τελείως. Κι' ἐγὼ, πὸν πάντα πιστευα, πὼς ἤμουνα γιὰ κείνη ἢ ἴδια τῆς ἢ ψυχῆ, ἢ ἴδια τῆς ἢ σκέψη!

Δὲν ἔπρεπε τὰς, ὅταν τῆς τὸ πρότειναν, να μετὸ τὸ πῆ μυστικά, θὰ τὸ μελετούσαμε μαζί, μαζί να τὸ ἀποφασίζαμε; Θα συνήθιζα ἴσως ἔτσι σιγά-σιγά τὴ σκέψη τοῦ χωρισμοῦ καὶ δὲν θὰ μοῦχώταν ἄξαφνα σὰν κεραυνὸς κατακέφαλα.

Γυρνώντας, λοιπόν, ἀπὸ τὸ πλυσταριὸ μετὸ βῆθος κρυμμένο κατ' ἀπ τὴ ζακέτα μου κείνο τὸ πρωί, ἀντικροστήκαμε στὸ διάδρομο μετὸ τὴν μαμά.

—Μὰ πὸν εἶσαι ἐπιτέλους; ρώτησε ἀνυπόμονα τὴν Μαργαρίτα.

—Εἴμασταν κάτω μετὸ τὴν Ἄρτεμις, ἀπάντησε κείνη τόσο θαρραλέα, πὸν ξαφνίστηκα.

—Ὠραῖα! Μπαρῶ σου! Κι' ἔχουμε τόσες δουλειές!

Εἶχε τόσο χαϊδευτικὸ τὸνο ἢ φωνῆ τῆς! Κανένα ἴχνος αὐστηρότητας, ἔπως συνήθως σὲ περιπτώσεις ἀνυπακοῆς. Τότε γύρισε καὶ κύτταξε καὶ μένα. Ἀντιλήφθηκε τὸ φούσκωμα τῆς ζακέτας μου, ἀπλωσε τὸ χέρι καὶ πῆρε τὸ ἄδειο βῆθος.

—Τι εἶναι τοῦτο πάλι;

Γύρισε κύτταξε τὴ Μαργαρίτα καὶ γέλασε μετὸ τὴ καρδιά τῆς.

—Ἀδιόρθωτη! Ἀκόμα καὶ σήμερα τρέλλες;

Ἡ Μαργαρίτα γελοῦσε. Ξεκαρδίζονται κι' οἱ δυὸ. Ἐγὼ ἔχασκα μετὸ τὸ στόμα ἀνοικτό. Δὲν ἤξερα πὸν να ἀποδώσω τὴ μαλακότητα τῆς μαμμῆς. Πὼς φέρνονταν ἔτσι μαζί μας; Πὼς δὲν μᾶς μάλωσε, πὸν φάγαμε ὅλο τὸ γλυκό;

Τι συνέβινε;

Εἴχαμε ἐξαιρετικὲς ἐτοιμασίες κείνη τὴ μέρα. Γενικὸ καθάρισμα καὶ σιγύρισμα τοῦ σπιτιοῦ. Ὅλοι πρόσεχαν τὴ Μαργαρίτα ἐξαιρετικά. Ἐμένα κανέναν. Σὰ να μὴν ὑπῆρχα. Σὰ νὰχα ἐκτοπισθῆ στὸ περιθώριο. Ὅταν μάλιστα ἀπὸ περιέργεια τὸλμησα να ρωτήσω τὴ γιαγιά, γιὰτι τόσες ἐτοιμασίες, μ' ἀποπῆρε:

—Πᾶψε τώρα κι' ἀφησέ μας στὶς φούριες μας. Δὲ σ' ἐνδιαφέρει.

Ὡς κι' ἡ Μαργαρίτα ἀφοσιώθηκε στὶς δουλειές. Καὶ μετὸ τι κέφι! Βαρεμένη να τριγυρνῶ ὀλομόναχη στὸν κῆπο ὄρες ὀλόκληρες, ἀνέβηκα στὸ δωμάτιό μας. Μὰ ποιά ἐκπληξη μετὸ περιμένε ἐκεῖ!

Πάνω στὸ κορβᾶτι τῆς Μαργαρίτας βρισκόνταν ἀνάλαφρα ἀπλωμένη μιὰ γαλάζια τουαλέτα τούλινη, μακριὰ πολὺ, μετὸ γραμμὲς πὸν διέγραφαν ἕνα φῖνο γυναικεῖο σῶμα. Κάτω στὸ πάτωμα βρισκόνταν ἕνα ζευγάρι γοβίκια στὸ ἴδιο γαλάζιο χῶμα, τόσα δὰ μικρούτσικα. Ἐκλεισα τὰ μάτια θαμπωμένη. Ἦταν σὰν ὄνειρο.

—Ἄλλο τοῦτο, σκέφτηκα!

Ἐπιασα ἀπαλά τὸ ντελικίτσο ὑφασμα, τὸ περιεογάστηκα καλὰ-καλὰ, ἐνῶ ἡ ἀπορία μου ὄλο μεγάλωνε

ΡΟΥΛΑ ΒΑΡΕΛΙΑΣ (Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Σὰν ἔρθ' ἐκεῖ τὸ σούρουπο καὶ κλείσω τὰ μάτια γιὰ τὸν ὕπνο τὸ μεγάλο πὸν αὐγῆ, οὔδὲ κοκόρι δὲν ξυπνάει. Μιὰ τέτοια προσευχὴ ἤθελα κάνω.

Φωνάξτε πρῶτο τὸν καλὸ παπᾶ μας τὸν Γέροντα, ἀγαθὸ παπᾶ-Θανάση. Φωνάξτε τον στ' ἀμαρτωλὸ μου πτώμα συγχώρησης τρισάγιο να διαβάση.

Κι' ἀπέ, να πῆτε σ' ὅποιον μ' ἀγαπάει στὸ μέτωπό μου ἕνα φίλι ν' ἀφήση. Ἐνα φίλι να μοιάξη σὰν χιουρέτιο στὸν Τάσο, πὸν τὸν Πλάστη θ' ἀντικρύση

Κι' ὕστερα, στὸ γιολό, στ' ἀροθαλάσσι, τὸ λάκκο πλάι στὸ κῆμα να τὸν σάψ'τε. Γιὰ να' συχάσω θέλω ἕνα ἀπογοῦμα Ἑλλάδας. Πλάι στὸ κῆμα να με θάψ'τε.

ΤΑΣΟΣ ΛΟΥΖΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΙ' ΑΚΟΜΗ... ΑΓΑΠΩ...

Φωτιά δυνατή.. ἔξω κορῶ. Μαζεύτηκα πολὺ κοντὰ στὸ τζάκι. Ἐκλειναν τὰ μάτια γλυκὰ, τὰ μάγουλά μου τᾶνοιωθα φωτιά... Συλλογιόμουνα τὴν ὥρα κείνη τὶς ἀγάπες μου—τὶς μεγάλες μου ἀγάπες... Κι' εἴμουνα χαρούμενος—Θεέ μου—τόσο, τόσο πολὺ χαρούμενος...

Γιὰτι ἐγὼ, παιδιά, ἀγαπῶ πολλὰ πράματα. Ἀγαπῶ τὰ βουνά, τὰ θυμάρια, τὰ κούμαρα. Ἀγαπῶ τὸ δυνατὸ ἀέρα τοῦ βουνοῦ πὸν σοῦ κάνει γλήγορη τὴν ἀναπνοὴ καὶ σοῦ φέρνει τὴ πεθυμιά να κάνεις.. να κάνεις.. πολλὰ πράματα... καὶ σὲ σπρώχνει (μακάρι κι' ἐνάντιος νᾶνα) να πᾶς ψηλότερα, ἀκόμη ψηλότερα... Ἀγαπῶ να πλανιέμαι μετὸ δάσος, να μιλῶ μαζί του, ν' ἀκούω τὰ σιγανοψιθυρίσματά του, τὸν θυμὸς του καὶ τὶς ἀνιάρες του. Θέλω ν' ἀνάβω φωτιές—μεγάλες φωτιές.. Θέλω ν' ἀκούω τὸ γούργουρο τοῦ νεροῦ πὸν τρέχει γλήγορα... Θέλω να κυλιέμαι κάτω στὴ νοτισμένη γῆς καὶ θέλω βροχές, κατακλυσμούς, καὶ χιόνια... Θέλω να χάνομαι μετὸ τὰ μικρὰ τὰ μονοπάτια καὶ θέλω τὰ δένδρα να με κλείνουν να με σκεπάζουνε. Ἐγὼ τότε θ' ἀνοίξω τὸν δρόμο, μονάχος θὲ να βροῦ τὸν οὐρανὸ, τὸν ἥλιο...

Ἀγαπῶ τὶς ταβέρνες, τὸς ποιητάδες, ἀγαπῶ τὸν μεθυσιοῦ τὸ γέλιο, ἀγαπῶ τὸ κέφι τ' αὐτόμητο... Ἀγαπῶ τὴ σοβαρὴ κουβέντα σὰν μέσα ὅλα μου, γελᾶνε, καὶ θέλω οἱ ἄλλοι να καταλαβαίνουνε πόσο τὸς ἀγαπῶ.. να μ' ἀγαποῦν τὸ ἴδιο. Ἐξέρω στὴ Πλάκα μιὰ μικρὴ ταβερνοῦλα. Ἐχει τὰ βαρέλια, πρᾶσινα βαμμένα, τὰ τραπέζια σκεπασμένα μ' ἕνα κίτρινο πρόστυχο πανί, κι' ὁ ταβερνιάρης ἕνας κοιλαρῶς μετὸ κ' ἄτι μουντακάρες... Τὴν ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ, πολὺ. Ἀγαπῶ ἀκόμη τὰ κεφάλια τὰ σγουρομάλλα μετὸ τ' ἀνήσυχα, τὰ ἐγωϊστικά ματάκια πὸν με κινᾶρι σκύβουνε πάνω ἀπ' τὸ κατοστάρει... Ὡχ! μάννα μου! καὶ μεπερῆδες!...

Μ' ἀρέσει ἐν.ι δωμάτιο ὅπου, μέσα ἀπὸ κελνοὺς τσιγάρου βγαίνουν φωνές ζεστές, ὄρατες... καὶ λέν καὶ λέν κι' ὑψώνονται καὶ προσωπ' ἀγοιέμένα, καὶ χεῖλια κόκκινα φωτιά καὶ μάτια ἀνοιγμένα... Καὶ περνοῦν ἐκεῖ ὄρες καὶ ὄρες... Κι' ἀκοῦς ὀνόματα φιλοσόφων, κι' ἀκοῦς μεγάλα λόγια. Μὰ πὼς ἐγὼ τὶς ἀγαπῶ τὶς ὄρατες ἀνοησίες, τὰ λόγια τὰ κούφια, μὰ ἔμμορφα, π' ἀκούω ἐκεῖ μέσα...

Μ' ἀρέσουνε τὰ βράδνα ὅπ, ὅλα εἶναι καθαρά τριγύρω στὴ θεσμᾶστρα... Τὰ δάχτυλα, τὰ ἀγαπῶ πὸν παίρνουν τὸ φλιτζάνι, καὶ τὸ χοῦ—χοῦ πὸν κάνουνε τὰ κᾶθβουνα σὰν καῖνε—καὶ κείνο τ' ἀγαπῶ.. Μ' ἀρέσουνε τὰ βράδνα τ' ἄγρια τὰ σκοτεινά καὶ τὰ γεμάτα φόβο, μ' ἀρέσουνε κι' οἱ ἀνατολές, πὸν, ὀμορφες, πανώριες, σοῦ δίνουν νεὸ αἶμα.

Κι' ἀκόμη... Ἀγαπῶ... *Λούζης*

ΝΥΧΤΑ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Σκεπᾶστηκαν οἱ δρόμοι ἀπ' τὸ χιόνι στὰ κίτισπρα ἐντύθηκε ἡ γῆ καὶ ὀλοένα τὸ καταλευκο σεντόνι ἀπλώνεται στῆς νύχτας τὴ σιγή.

Ψηλὰ ἀρογοθηνοῦνε τὰ κλωνάρια στὸ φούσκωμα τ' ἀνέμου πὸν στενάζει, στῶν βράχων στ' ἀρογοῦματὰ κουφάρια, βογγᾶ λυσομοανᾶ, σπαράζει.

Κατάλευκη σὰν νύφη ὄλ' ἢ πλάση, καμμία δὲν ἀκούεται φωνή.. Μὸν τοῦ βορηᾶ τὸ φύσημα στὰ δάση ἀνάμεσα στὸς κλώνους πὸν θρηνεῖ.

Ἀετιδεὺς

Ἐλεγκτοὶ γάμοι

Ἐθανάσιος Α. Ἐθαγγελίδης καὶ Ἐθαγγελία Γ. Καράπαλη. Ἐτέλεσαν τὸς γάμους των ἐν Ἀμβούργῳ τῇ 3-2-35.

Παράνυμφος παρέστη ὁ κ. Κωνσταντῖνος Κυριαζῆς.

ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Προχθές την Κυριακή πήγα στην εκκλησιά. Μια εκκλησιούλα μικρή, ώμορφη, κάτασπρη. Δύο-τρία άχνοφεγγα καντήλια καίγανε και φωτίζανε την εκκλησιά, Όχι ηλεκτρικά, όπως είναι σχεδόν όλες οι σημερινές εκκλησίες. Σ' ένα μαγευτικό κάτασπρο τοπίο τοποθετημένη μές τή μέση.

Μπήκα αγάλια αγάλια γιατί φοβούμωνα μὴν χαλάσω τή γαλήνη που βασίλευε μέσα. Η άρχή γλυκεία μελωδική φωνή του παπά ύψώνονταν επιβλητική μές τή σιγαλιά. Άναφα ένα κεράκι... φίλησα τήν εικόνα τής Παναγιάς και στάθηκα σ' ένα στασίδι. Άκουγα και γώ σαν όλους τους λιγοστούς χριστιανούς που βρισκόνταν μέσα κεί.

Τ' άχνό φως των καντηλιών άφινε δώ και κεί λίγες αναλαμπές και οι λιγοστές ήλιαχτίδες πώμπεναν από τὰ χρωματιστά παραθυράκια έδιναν στο έρημοκκλησάκι ένα ιδιαίτερο τέλγητρο, ένα μυστήριο... Και κεί μές τὸ μισοσκόταδο είδα μιὰ μικρούλα. Στέκονταν δίπλα σὲ μιὰ εικόνα τής Παναγιάς. Είχε μαύρα μαλλιά, όχι πολύ κατσαρά, δώ και κεί μόνο 2-3 ώμορφες σκέλες. Δυὸ μάτια, μὰ τί μάτια! δὲν ματάδα οὔτε θὰ ξαναδῶ θαρρῶ τέτοια δολυγλυκα μάτια. Δυὸ ἀληθινὰ παραγάδια. Ένας κύκλος δλόμανρος τὰ περιτριγύριζε και πικνές, βελουδένιες, μαύρες βλεφαρίδες τὰ σκέπαζαν. Τ' άνοιγε δὲν ξέρω και γώ πῶς, μ' ένα σογὸ κίνημα νοσταλγικά. Είχε μιὰ μύτη κονδυλένια και ένα στόμα δακτυλίδι. Ολοκόκκινο καθὼς ήταν, έκανε νὰ φαίνωνται πιὸ λαμπερὰ τὰ μαργαριταρένια δόντια της. Τὸ σωματάκι της ήταν σβέλτο, λιγερό, θάταν ἔως 16 χρόνων. Πολλές φορές είχα διαβάσει πὼς υπάρχουν γυναικες ὡμορφες ἀληθινά, ὡμορφες πολύ, μὰ δὲν τὸ πιστευα, γιατί ποτε δὲν είχα δῆ. Μὰ τώρα... τὸ πιστεύω! Ηταν ντυμένη μ' ένα γαλάζιο φόρεμα καλοβαλμένο ἀπάνω της και ἀπλό. Φαίνονταν ἀπ' άρχοντική οίκογένεια, μὰ δὲν ήταν παρὰ μιὰ φτωχοπαίδούλα. Μὰ τί πειράζει; μήπως πρέπει

νὰ είναι κανεις ἀπὸ οίκογένεια γιὰ νὰ είναι ὡμορφος; Σάν τέλειωσε ἡ εκκλησιά δὲν ἔφυγα γιὰ νὰ τήν δῶ καλύτερα. Όταν ἔφυγε ῥώτησα πὼς τις λένε: Και μούπαν Αφροδίτη.. Δὲν τ' άκουσα τὸ ἐπίθετο ἔφυγα τρέχοντας γιὰ νὰ δῶ πὸυ κάθεται γιὰ νὰ τήν ξαναδῶ.

Δὲν είδα παρὰ μιὰ ἀκροῦλα γαλανή ἀπ' τὸ φόρεμά της πὸυ χάθηκε στην φτωχική καλύβα της... Τὴ κοινή ἀλήθεια ιστορία. Μιὰ μικρούλα ὡμορφη με σμαοαγδένια μάτια.

Πριγκήπισσα τῶν δολλαρίων

ΣΥΜΒΟΥΛΕΨΤΕ ΜΕ!

Μήνες πολλοὶ μᾶς πέρασαν, πὸυ ἔχω γιὰ νὰ γράψω κι' ἀπὸ τὸ κοῦο χάθηκαν οἱ μυίγες γιὰ νά... χάψω!

Καθεις ἀπ' τοὺς συνδρομητὰς μὲ τὴ βροχή τὴ κάμει; κάθεται στὸ παρ'ίδυρο και γράφ' «ὑπὸ τὸ τζάμι»!

Και περιγράφει θύελλες και περιγράφει χιόνια γιὰ νὰ γενῆ διάσημος και ξακουστός γιὰ χιόνια.

Ζητιάνους και φτωχόπαιδα, ἀπόκληρους τής μοίρας, πὸυ τοὺς ὕνει, τοὺς τραγουδᾷ (μόνο πὸυ λείπει ἡ λίρα).

Μ' αν δὲν τοὺς ἔλλειπε κι' αὐτὴ θάχανε τήν ιδέα πὼς φοβεροὶ γινήκανε, ταλέντα πιά σπουδαία!

Και ὄλ' αὐτὰ τὰ γράφουνε παιδιὰ ῥωμαντικά, πὸυ μὲ τὰ «κομματάκια» τους γίνονται ξακουστά.

Μὰ μένα ὅμως τὸ δύστηχο ὄλοι γυαλιὰ μὸυ βάζουν διότι τὸν ῥωμαντισμὸ δὲν ξέρω πὸυ αγοράζουν.

Και δὲν νομίζετ' ἄδικο ἔτσι πάντα νὰ μένω. γι' αὐτὸ ἄς μὲ ΣΥΜΒΟΥΛΕΨΕΤΕ πὼς θὰ μπορῶ νὰ γένο!

Ταξιδιώτης

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τὸ κομμάτι τής καλῆς μας Ρούλας Βαρέλλα τό... σκοτώσαμε κυριολεκτικά. Ἐκτὸς πὸυ ἡ ὑπογραφή της μῆκε μὲ τὸ μελάνι—δὲν φανταζόμαστε νὰ μᾶς καταγγεῖλι ἐπὶ πλαστογραφίᾳ—ὁ τίτλος του ἔγινε... ἀγνώριστος. Καλὰ νὰ τήν παθαίνουμε, μὰ και πάντα λέγαμε γιὰ τὰ λάθη τῶν άλλων. Πιστεύουμε, πὼς ἡ φίλη μας θὰ θελήσῃ νὰ μᾶς δώσῃ «συγχώρησης τρισάγιο»—πὸυ τὸ ζητοῦμε θερμά.

Μπράβο Κώστα Σαρμίβη! μὲς' τοὺς 15 πὸυ πήραν μέρος στὸ διαγωνισμὸ τυπογραφικοῦ λάθους μόνον σὺ πέτυχες κείνο πὸυ ζητούσαμε—στὴ μετώπη τοῦ ἴσου φύλλου γράφηκε Σεπτέμβριος ἀντὶ Ὀκτωβρίου. Τὸ βραβεῖο σου, ένα βιβλίο, στὸ στείλαμε. Τὰ παραπάνω θεωρηθήτωσαν και ὡς ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τυπογραφικοῦ λάθους. Οἱ ἄλλοι, πὸυ δὲν πέτυχαν, ἄς μὴ στεναχωροῦνται προσεχῶς ὅσα θέλουν λάθη.

Ταξιδιώτισσα, μᾶς ἄφισε τις καλύτερες ἐντυπώσεις. Τὴ γίνεται τὸ μῆλοξ; Τελείωσε; Τὸ ἔτερόν σου ἡμισυ, ὁ Ταξιδιώτης, εὑρίσκειται «ὑπὸ τὴν αὐστηράν ἐπιτήρησίν μας». Μὴν ἀνησυχῆς.

Αυσόχαρτο, πήραμε τὴ συνδρομὴ σου και τὸ ποίημά σου, πὸυ, μαζί μὲ τὴν ἄλλη συνεργασία σου, κρατοῦμε γιὰ νὰ δημοσιεύσουμε στὰ ἐπόμενα φύλλα. Εὐχαριστοῦμε θερμά. Σχετικὰ μὲ τὴν ἐρώτησί σου, πολύ εὐχαρίστως, αν μᾶς σταλοῦν τὰ .. σύνεργα.

Γαλανὴ Νεράιδα, εἶσαι δικὸ μας παιδί και δὲν τὸ ξέραμε; Χαιρετίσματα στην ἀγαπητὴ μας Καμέλια.

Γιολάντα, σὲ εὐχαριστοῦμε γιὰ τις εὐχές και γιὰ τὴν συνδρομὴ. Πρὸ παντός γιὰ .. τὴν τελευταία.

Πήραμε τὸ γράμμα σου, Ξανθομαλλούσα. Κρίμα πὸυ δὲν σ' είδαμε στην "Ἐκθεσι" ἀλλὰ δὲν πειράζει: «οὐδὲν καζὸν ἀμιγές καλοῦ», ἀφοῦ ὁ πατέρας σου είναι γιατρός. Γιὰ τὴ συνδρομὴ σου σ' εὐχαριστοῦμε.

Πριγκήπισσα τῶν Δολλαρίων, εὐχαριστοῦμε πολύ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Τὸ περιοδικὸ μας δὲν ἔφθασε βέβαια στὸ σημεῖο πὸυ σήμερα ἡ καλωσύνη σου και ἡ ἀγάπη σου σὲ κάνουν νὰ νομίζης πὼς βρίζεται. Ἐλπίζουμε ὅμως πὼς μὲ τὸν καιρὸ θὰ φθάσῃ.

Πειραιωτάκι, πήραμε τὴ συνεργασία σου. Ἐλλή Γρανάκη, Α. Μπάλλα, Ἄγριοβιολέτα, Ἀφίλοσφης, Τώνη, Γ. Πλιάγκουρα, Ε. Κανελῆ, Ε. Γιολδάση, Θ. Κοσκινᾶ, Λούλα Δημάκη, Ε. Κατσικαδόμο, Φιλέρημο, Σμ. Γραμμινίδου πήραμε τὴ συνδρομὴ σας και σᾶς εὐχαριστοῦμε.

Ἐπίσης εὐχαριστοῦμε θερμά τὴν Φανή Δούζη και τὸ ζεύγος Ταξιδιωτῶν γιὰ τὸ

ἔσπαθωμα και τὸ τόσο ἐνδιαφέρον.

Τὸ Ἀκράτητο Γέλιο μᾶς ἔφερε τὴ συνδρομὴ τής Χ. Κάλφογλου. Και τις δυὸ τις εὐχαριστοῦμε.

Παρακαλοῦμε νὰ διορθωθοῦν δυὸ τυπογραφικὰ λάθη πὸυ ἔγιναν στὰ «Χριστούγεννα τοῦ Τρόττ»: σελ. 127, στήλη α' ἀντὶ ὡμορφο δεμάτι, θέλει ὡμορφο δεματι' και σελ. 128, στήλη α', στὸ τέλος, νὰ προστεθῆ ἡ φράσι: «είχε κιάλας κοιμηθῆ», πὸυ παραλήφθη.

Φεβρουάριος 1935

ΓΙΑ ΤΗ Σ. Σ. Σ.

Πήραμε τὰ παρακάτω κομμάτια και θὰ τὰ κρινουμε στὸ ἐπόμενο φύλλο: «Σὲ μιὰ Ἀστροφίλητη Γη», «Δὸν Κάρλος», «Παπαδιαμάντης», «Δυὸ λόγια τοῦ Λουδοβίκου XIII», «Ἐύπνημα», «Ὁ Μιμῆ και ἡ Μιμῆς», «Ριχάρδος Βάγκνερ» και «Ἐνα Ὀνειρεμένο Ταξείδι».

ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ἐγκρίνονται: Ταξιδιώτισσα, Ἐφόρος Βυζαντινῶν Μνημείων, Φανή Δούζη, Βολιώτακι.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Στις 5 Ἰανουαρίου ἔγινε ἡ γιορτὴ γιὰ τὸ κόψιμο τής πῆτας χάριν τῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου μας. Ἐπίσης στὰς 26 ἰδίου μηνὸς ὁργανώθηκε ἀπὸ τὸ Σύλλογο ἡ προαγγελθεῖσα χορευτικὴ γιορτὴ ἐπ' εὐκαιρία τής συμπληρώσεως τριετίας ἀπὸ τής ιδρύσεώς του με πλούσιο καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα. Μετέσχον τής ἑορτῆς και πολλοὶ συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Γ-178 Ταξιδιώτη, Ταξιδιώτισσα, εὐχόμεστε τὸν βίον ἀνθόσπαρτον!!!

Ὀλυ—Θέτις

Γ-179 Ἀγνή, μ' ἄρέσει ὅ,τι γράφεις. Σοῦ ζητῶ ἀλληλογραφία.

Δούσις (Ἐλληνικό, Γλυφάδα)

Γ-180 Σταθμὸς Ἀσυρμάτου: ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΟΠΟΥΛΟ προσκροῦσαν ἐπὶ ὑφάλων ἔβυθίσθη αὐτανδρον. Πρόσκροσις ὀφείλεται εἰς κακοῦς χειρισμοὺς πλοίαρχου ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΥ.

Φροῦλαῖν Ντόκτορ

Γ-181 ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΕ : 0+0=0. *Αφιλοσώφης*: και στο κεφαλάκι σου: *Νινόν*

Γ-182 *Τίποτα*, ἐπ' εὐκαιρία τοῦ θανάτου τοῦ Μαιμέλη, περιμένουμε νὰ σὲ θαυμάσουμε. *Αχινός*

Γ-183 Κατεβαίνην: Συμπληρώσατε συντακτικὸν διὰ τῆς *Μακεδονικῆς* συντάξεως. «Ἐπιτροπὴ δὲν φείσθηκε οὔτε ὀλικῆ, οὔτε ἠθικῶν ζημιῶν.» Σκάσην: *Αφιλοσώφης*, *Σερπός*, *Κρίνο τῆς Δαγκαδιάς*, ἐδολοφόνησαν Λατινικῆν, βοηθούμενοι ὑπὸ ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΥ. *Ταρζάν*

Γ-184 Ὅ,τι ἔχει ἐπάλξεις δὲν εἶναι Λευκὸς Πύργος. *Μ νοστάρδα*

Γ-185 Χαράς Εὐαγγέλια!!: «Δώστε κίνα δεκαράκι τὸν φτωχό!» *Μουστάρδα*

Γ-186 ἡ *περμπαντάκο*, τὸ «Μακεδονόπουλο» εἶναι καὶ λατινικὸ καὶ γαλλικὸ καὶ ἀγγλικὸ, μόνο... *μπερμπαντικὸ δὲν εἶναι.* *Μουστάρδα*

Γ-187 *Πασχαλιά*, ἡ ἀγγελία τῆς *Μυέλλα* γριφώδης. *Αγράμπελη* μὴ ξεχνᾶς τοὺς τόκους καὶ ἐπιτόκια ποῦ σοῦ χρωστῶ. *Πειροϊωτάκι*, γὰ θυμῆσου καὶ τό... σὲξ-ἀπλήλ. *Ταρζάν*

Γ-188 Ἐφθασα μετὰ ΤΑΞΙΔΙΩΤΩΝ. *ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΣΣΑ*

Γ-189 ΦΑΝΗ ΛΟΥΖΗ, καλῶς ὤρισες. Θεσσαλονικῆ *Ζεῦγος ΤΑΞΙΔΙΩΤΩΝ*

Γ-190 Κάποιο μ'ρουδίκι ἀπειλοῦσε τὸν *Αφιλοσώφην* με μιὰ μπάλλα ἀπὸ χιόνι. Ὁ *Αφιλοσώφης*-νόμιζε πὼς μιλοῦσε με τὸν de Serpos-ἀνέκραξε: «Non vollo». Καὶ τὸ παιδάκι: «Ἐνα βῶλο; πάρ' τον»; Ἀποτέλεσμα: διάρρηξις κρανίου *Αφιλοσοφῆτου*.. καὶ ἀνεμος πνεύσας ἀπέδειξε τοῦ ψευδωνύμου του τὸ ἀληθές. *Μουστάρδα* (Γεγονός)

Γ-191 ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΕ, nuntiatio tua Γ-157 spiritiosa erat sine spiritu, idest spiritum hauris ex pauperitate spirituale. *Basilius*

Γ-192 *Γριφίκο*, διαβάξω στήν τρίτη σελίδα τοῦ περιοδικοῦ σου: «Ἄφησα τὸ ψαλίδι μαζί με τὴν γωνία τῆς ποδιάς μου ὅπου μάζευα λουλούδια». Διο μίο, ποτέ δὲν εἶπα τέτοιο πράγμα! *Δίς Περιττή*

Γ-193 Κυρία Θεοδωρίδου, ἐγνώρισες τὸν κύριο Θεοδωρίδη; *Δίς Περιττή*

Γ-194 ΔΗΛΩΣΙΣ
Οὐδέποτε Ἑλλαπύργιο διετέλεσε... ιστοφόρον. *Ἐφορος Βυζαντινῶν Μνημείων*

Γ-195 *Πασχαλιά* μου ἀγαπημένη, ἡ γνωριμία σου με κατενθουσίασε. *Ἀγνή Καρδιά*

Γ-196 Ἡ γιορτὴ γιὰ τὸ κόψιμο τῆς πῆτας πολὺ ἐπιτυχημένη. Ἐγινε καὶ ἀναπαράστασις τῆς 30-6-34 Συνλεύσεως με ὑπόκρουσιν πιάνου. Σκηνοθεσία Μίγου, μουσικὴ Θέτιδος πρωταγωνιστῆς Κρίνος τῆς Δαγκαδιάς, Ὁ *Ταρζάν* ἀπένιμε δῶρον, ὅλοι δὲ συνεκentrῶθησαν περὶ τοῦ καλοφρέο, τοῦ *Αφιλοσοφῆτου* κραυγάζοντος λατινιστὶ «Frigitus est» *Ἰππύτης*

Γ-197 *Ριρῆ*, πολὺ καιρὸ δὲν λάβαμε γράμμα σου' γιατί; *Τοῖο Κορτεζίνο*

Γ-198 *Αειδέα*, mens ta conservat vestigia unius nigrosae. Una femina passavit, dixit mentitionicas, te risit. *Κρίνος τῆς Δαγκαδιάς*

Γ-199 Ἐπὶ τινος γραφείου ὑπόχει ἡ φωτογραφία τῆς Μάρθας Ἐγκεφθ. *Βασίλη*, τόσο σ' ἀρέσει; *Κρίνο*

Γ-200 Τρομερὴ λειψανδρία μαστίζει τίς τάξεις σας, *Κρίνο τῆς Δαγκαδιάς* καὶ νιέ *Σερπός*. Γιαυτό κατέθεσα τὰ ὄπλα καὶ ἀνέβαλα τὴν ἐπίθεσι μέχρις ὅτου μεγαλώσετε καὶ προσλάβετε μισθοφόρους. In praesenti omnes estis heu! heu! nulli!! *ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ*

Γ-201 Τὴν ἐπομένην τῆς χιονοεκδρομῆς ὁ *Αφιλοσώφης* περιεφέρετο με ἐπίδεσμοις εἰς τὴν κεφαλὴν, μεταβληθείσης οὕτω εἰς φιλοσοφικώτατον κολοκύνθιον. *Μαρία Δυπλεσις*

Γ-202 *Κρίνο τῆς Δαγκαδιάς*, μικρὲ μου Μίτση νὰ ἔλθης μιὰ μέρα νὰ σὲ φιλέψω σπῆτι μου. Γιατί τόσο κ' ἰρὸ δὲν με ἐπεσκέφθηκες; *Βερόνικα*

Γ-203 Ἐμαθα πὼς ἡ γιορτὴ τῆς *Χαρούμενης* Συντροφίας εἶχε ἐξαιρετικὴ... ἐπιτυχία!!! Ἄν πῆς τὸ λογίδριό τοῦ *Ταρζάν*... *Μπερμπαντιᾶκος*

Γ-204 *Ταξιδιώτη* μόνο οἱ τεγόροι λείπανε ἀπ' τὴ *Χαρούμενη* Συντροφία... *Μυρέλλα*

Γ-205 *Γερμανόπληχτε* σάν πολὺ... ἀκριβοθώρητος μᾶς ἐγίνες τώρα τελευταία! *Ριρῆς*

Ἐὶδὲ *Ταχαρομαστειῶν* "ΔΙΕΘΝΕΣ,"

BENIZELOU & ΒΑΣ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 19

ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ 17

Τηλ. 23-44

Τηλ. 23-46

Νὰ βρῆτε τὰ καλύτερα γλυκά, πάστες, σοκολατάκια, βουτήματα, πετι-φούρα, κατασκευαζόμενα ἀπὸ τὰ ἀγνό-τερα ὑλικά

Salon des Fleurs

STATHAKIS

Ἰδιόκτητα ἀνθοκήπια ἐκτάσεως

40.000 πηχέων

παρὰ τὴν ὁδὸν Δαγκαδᾶ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ: Γαρύφαλα, Τριαντάφυλλα, Κυκλάμεινα, Μενεξέδες, Ζουμπούλια, Νάρκισσοι.

ΑΓ. ΣΟΦΙΑΣ 17

ΑΡ. ΤΗΛ. 37-98

ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΚΑΙ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἐκδίδεται ἀπ' τὸ Διαπλασιακὸ Σύλλογο

"ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ,"

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ - ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ν. Π. Πάνον, Μητροπολίτου Ἰωσήφ 10

Ἐπεὶ ὁ ὄνομα:

ΒΑΣ. ΚΑΛΕΥΡΑΣ

ΖΑΝΝΑ 9

Τύποις

Ι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΠΑΝΤΑΖΙΑΣ 10

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησίᾳ Δρ 30 Ἐξίμηνος 15, Τρίμ. 9

Τιμὴ Φύλλον δραχμαὶ 3

ΤΟ

"ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΟ,"

Πωλεῖται

ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

ΑΛΕΞΙΟΥ - ΠΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ἁγίας Σοφίας 29.

Πάντοτε φθινόερα

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗ & ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΑΓΟΡΑ

ΕΡΜΟΥ 18

Καμπαρίνες, Παλτά,
'Αδιάβροχα, 'Υποδήμα-
τα ανδρικά και παιδικά.

Κασμήρια 'Αγγλικά και
τὰ ἀφθαστα τῶν Ἑλλη-
νικῶν "BRITANIA,,

Πλεκτά, Μάλλινα,
Μπλουζες, Ζακέτες,
Πουλόμερο, Φανέλλες,
'Υποκάμισα, Γραβίτες

Δῶρα χρήσιμα
Παιγνίδια ὠραία

Καὶ

Μαγιρά Μήνιαλα "ΦΛΟΣ"

ΠΛΟΥΤΟΣ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ
ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ ΚΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ